

Tình Yêu Của Ác Quỷ Máu Lạnh

Contents

Tình Yêu Của Ác Quỷ Máu Lạnh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	13
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	27

Tình Yêu Của Ác Quỷ Máu Lạnh

Giới thiệu

Washington DC, Mỹ. Buổi tối, những tiếng dao chan chất cứ thể vang lên trong một căn phòng rộng l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-ac-quy-mau-lanh>

1. Chương 1

~~

Nguyễn Thiên Như Ngọc (Zero), 17 tuổi, xinh đẹp, học giỏi, IQ cao, nhiều tài lẻ, thuần thực tất cả các loại dao kiếm, súng ống. Tiểu thư nhà họ Nguyễn, mẹ mất sớm, sống với bố. Phó CT tập đoàn đá quý lớn nhất nước Mỹ. Quá khứ không mấy vui vẻ, ảnh hưởng đến tính tình của cô. Sắp là bang chủ của Ác ma chi nhánh . Sở thích: đồng hồ.

~

“Ngày trở về, trời mưa rả rích. Giống như cái ngày đau thương của gia đình cô 9 năm về trước...”

13h.00

Ngọc mở mắt. Chuyến bay sắp hạ cánh. Một chuyến bay dài giúp cô có một giấc ngủ đủ lâu để chống chọi với những việc của ngày mới ở Việt Nam. Một nơi tuy quen thuộc nhưng đã có phần xa lạ đối với cô sau 9 năm không trở lại.

30 phút sau, máy bay hạ cánh. Cô bước xuống, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người. Cô như một thiên thần với đôi mắt buồn có phần lạnh giá, đôi mày kiêu diễm, chiếc mũi thanh tú cùng đôi môi hồng hồng. Làn da trắng không tì vết, vóc dáng cao cân đối khiến cho ai ai cũng phải ghen tị. Hôm nay, cô khoác trên mình một bộ đồ chỉ thấy màu đen, từ áo phong, quần jean, đồng hồ cùng với đôi giày, tất cả đều là hàng hiệu. Đi gần tới cổng, một người đàn ông chừng 40 tuổi cùng một người cao to vạm vỡ xuất hiện trước mặt cô. Ông cúi đầu chào, cô đưa hai cái vali cỡ max bụi ra trước mặt người đàn ông vạm vỡ rồi nói, một giọng lạnh tanh:

- Tôi biết bác, bác không cần làm như thế. Bác đã chuẩn bị đồ dùng ở đây rồi chứ?
- Vâng. Tôi đã làm theo lời của cô chủ,
- Chúng ta đi.

Nói xong, cô cùng hai người bước ra xe rồi rời đi. Hương tới khu chung cư cao cấp nhất thành phố. Trên xe, không khí hết sức căng thẳng đang diễn ra. Anh chàng to con đó chưa lúc nào lại có thể cảm nhận được nguồn sát khí dồi dào như lúc này, suýt chút nữa đâm vào cái xe phía trước. Ông bác cũng không khá hơn là bao. Tuy là hậu vệ thân cận của bố cô, từng tiếp xúc với nhiều loại người, nhưng đây là lần đầu tiên ông cảm thấy sợ hãi trước một cô gái 17 tuổi. Mồ hôi trên trán ông đang thi nhau đổ xuống. Nhìn mà thấy tội nghiệp cho hai người đàn ông này. Phía sau xe, cô đang chăm chú nhìn vào máy tính, bàn tay gõ gõ liên hồi. Cô đang tự tạo ra cho riêng mình một phần mềm chuyên dụng, có thể đột nhập vào bất cứ thông tin của các tổ chức hay các tập đoàn lớn ở Việt Nam. Trong đầu cô bây giờ chỉ nghĩ đến các thuật toán, mọi việc diễn ra xung quanh đối với cô lúc này mà nói thì chỉ có thừa, có hỏi cô bất cứ thứ gì cũng như không, sẽ không bao giờ nhận được cây trả lời ngay tức khắc. Tinh thần tập trung cao độ này có muốn phá đi thì cũng khó.

Khoảng 30 phút sau, chiếc xe dừng lại trước một khu chung cư cao khoảng trăm tầng. Cô gấp máy lại, bước vào bên trong rồi nhấn thang máy đi thẳng lên tầng 99. Anh chàng to con kéo theo hai cái vali max bụi chạy theo sau.

Đứng trước cánh cửa trắng mạ vàng sang trọng, cô quẹt thẻ, cửa mở. Thật đúng với sự mong đợi của cô. Hai màu trắng đen làm chủ đạo căn nhà, bố trí trang nhã, không phô trương. Nhìn qua một lượt, cô thâm gật đầu khen ngợi, ra hiệu để lại va li rồi đi ra ngoài. Cô giật lấy chiếc chìa khóa trong tay anh chàng đô con, ngồi vào xe rồi đi đến ngôi trường mới. Ông bác lúc này mới vỗ vai anh chàng, nói:

- Xem ra từ nay chúng ta khó sống rồi.

Học viện Q

” Kít...t...t...” Tiếng phanh xe vang lên làm rộn cả một vùng. Bác bảo vệ bịt tai lại, mở cửa trường, phóng nhanh ra ngoài, chiếc xe được thả lao vào bên trong. Dừng lại trước dãy nhà giáo viên, Ngọc xuống xe, đi lên phòng hiệu trưởng. Cô mở cửa, ngồi xuống trên chiếc ghế salon mềm. Hiệu trưởng học viện danh giá này chắc chắn đã biết trước đây là ai. Ông ngồi đối diện cô:

- Em là Nguyễn Thiên Như Ngọc, chuyển từ trường Star ở Mỹ sang hả? Khởi mất thời gian, tôi nói luôn, em học lớp 11A1. Bởi học lực quá xuất sắc của em làm tôi khá choáng váng. Mong rằng em có thể nhanh

làm quen với môi trường học ở đây...bla...bla...

Ngọc nghe thầy hiệu trưởng nói xong liền bị ù tai. Cô đứng lên, thoát khỏi chiếc ghế, đáp lại một câu:

- Mong rằng tôi có thể làm quen với môi trường ở đây. Thầy nói quá nhiều. Chào thầy.

Tại một nơi khác, có thể coi là trụ sở đối thủ của Ác ma, bang Devil- Quỷ đêm...

- Bang chủ. có tin rằng, hôm nay người mới tiếp nhận Ác ma sẽ đến.

- Là ai? _ Tên bang chủ lạnh lùng hỏi

- Tôi... tôi vẫn chưa điều tra ra...

- Vậy sao?_ Anh ta nhếch mép cười. - Thú vị thật. Thế thì... tôi đành ra tay vậy. Người mới à?

- Không ạ... Người này thân thể rất kín đáo. Chưa để lộ thông tin nào...

- Ồ. Chắc cũng quan trọng đây._ Một nụ cười quỷ dị lại vẽ lên khuôn mặt lạnh lùng của anh.

~~Dương Duy Bảo Khang, 17 tuổi, đẹp trai, coldboy, IQ cao, học giỏi, giỏi võ công. Cậu chủ nhà họ Dương quyền lực, bố là chủ tịch tập đoàn kinh doanh bất động sản lớn nhất nước Anh. Mẹ là chủ tịch tập đoàn ĐK, chuyên về thời trang. Đang là Bang chủ bang Devil- Quỷ đêm. Bố mẹ đang định cư tại Anh. Một mình sống độc lập tại Việt Nam.

2. Chương 2

“Từng ngày cứ thế trôi qua, đã là ngày thứ hai Ngọc ở Việt Nam. Hôm nay chính là ngày mà cô sắp sửa trở thành bang chủ của Ác ma...”

8h.00

Suốt hai ngày, cô cứ ở khur khur trong phòng ngủ ở nhà ôm cái laptop. Mắt cứ thế dính luôn vào màn hình không hở một giây. Cô đang điều tra tin tức về những băng nhóm có ở Việt Nam, cũng khá là ít. Như thế cũng tốt, sau này bớt lo lắng về đối thủ cạnh tranh. Nhưng, điều khiến cô khá đau đầu là một băng đảng hết sức khét tiếng tên Devil Quỷ đêm lại không có lấy một tin tức nào. Tên này khi ở Mỹ, bố cô nhắc đến rất nhiều, một đối thủ cạnh tranh về khu vực, luôn tìm mọi cách để khống chế Ác ma. Suốt mấy năm nay vẫn chưa buông bỏ.

Cô thở dài, gập máy lại. Đi đến bên vali max bụi rồi ngồi xuống bên cạnh lấy đồ ra. Đã hai ngày ở đây nhưng cô vẫn chưa lấy được đồ từ bên trong ra ngoài. Từ lúc trở về, thời gian của cô bị đảo lộn nghiêm trọng. Giờ ngủ cũng chẳng có, hướng chỉ đến việc lấy đồ! Cô lấy từng thứ đặt lên giường. Tay chợt khựng lại, mắt cô nhìn vào khung ảnh ở bên trong. Hình ảnh của một người phụ nữ xinh đẹp đang cầm tay một cô gái đáng yêu lại gợi cho cô những kí ức đau thương đến tan nát cõi lòng. “Con không thể quên được bà ta mẹ ạ! Người phụ nữ ấy... luôn ở trong tâm trí của con. Con không thể quên. Con sẽ báo thù cho mẹ, con sẽ tìm được bà ta.” Cô tự nói trong lòng, ngọn lửa căm giận trong lòng cô lại càng lớn lên, tay nắm thành quyền. “Bằng mọi cách, tôi sẽ tìm ra bà, sẽ giết bà, trả thù cho mẹ của tôi.” Một giọng nói lãnh khốc vang lên. Một lúc sau, Ngọc bình tĩnh trở lại, sắp xếp đồ đạc gọn gàng đầu vào đây, thay đồ thật nhanh. Ngồi vào xe, cô lái đi, để lại một làn khói ở phía sau.

~~ Tên này kín thật, một tin tức cũng chẳng thấy. Thực sự đau đầu. Tay nội gián bên kia có tin gì mới không?_ Khang quăng áo lên ghế, dựa ra sau, giọng lạnh lùng hỏi. Tên hậu vệ lại không rét mà run, mồ hôi ở lưng toát ra, đáp lại:

- Vẫn chưa ạ. Hai ngày nay, Ác ma không hoạt động.

-...

- Bang chủ, ngài vừa đi đến đó sao?_ Tên hậu vệ hạ giọng, cẩn thận nói từng chữ.
- Nếu còn muốn sống yên ổn, câm ngay. Còn không... tôi sẽ cho cậu sống... không bằng chết.

Ánh mắt chết chóc của Khang dừng ngay trên gương mặt tên hậu vệ khiến anh ta co người lại. Chỉ cần một cái liếc mắt thôi cũng đủ làm cho anh ta rơi vào trạng thái chết giả. Anh ta biết, con đường sống của mình rất hạn chế. Nếu lỡ lời sẽ chết không toàn thây. Chính mắt anh ta đã nhìn thấy cảnh bang chủ hành hạ tên phản bội đến mức sống dở chết dở, nhìn mà ghê, anh ta không muốn mình lâm vào cảnh như thế. Tốt nhất nên giữ lấy cái mồm, không nói bậy thêm một chữ nào cả.

- Tối nay bang khiêu chiến. Báo với anh em trong bang chuẩn bị đi.

Khang nói xong liền cầm lấy áo, quay lưng bỏ đi. Anh ta chỉ biết run run cúi người chào lịch sự. Ở cùng với tên này làm cho anh cảm thấy khó thở. Chờ đến lúc Khang đi hẳn, anh ta rút điện thoại trong túi ra, nhấn vào một dãy số, đầu dây bên kia trả lời, anh ta nói, giọng vẫn còn run:

- Cậu ấy hôm nay đến chỗ đó ạ.

-.....

- Vâng, vâng. Tôi sẽ làm như thế.

17h.30. Tại một ngọn đồi cao...

Bóng người của cô được mặt trời rải lên những tia nắng màu vàng cuối ngày, tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp. Mái tóc dài đen nhánh tung bay trong làn gió mùa thu, thân hình hoàn hảo khoác một bộ trang phục màu đen bí ẩn. Trên tay cầm một bó cúc trắng nở rộ. Nhìn cô lúc này thật cô đơn. Cô nhìn vào di ảnh của mẹ, ánh mắt trầm xuống rất nhiều. 9 năm không trở lại, nơi này quả thực không khác xưa là bao. Cô cảm thấy kì lạ, xung quanh, cỏ được cắt xén sạch sẽ, cây cối tốt tươi...thật khác với trí tưởng tượng của cô. “Quái! Ai lại lên đây làm việc này?” Cô nhíu mày khó hiểu, quỳ gối xuống, định đặt hoa lên liền rút lại. Một nhánh hoa khác đã được đặt sẵn ở đó, một nhánh anh đào còn tươi, là loại hoa mẹ cô thích nhất. Mỗi nghi ngờ nảy lên trong lòng cô, chứng tỏ rằng cách đây không lâu đã có người đến. Cô suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không thu được kết quả. Lắc đầu ngán ngẩm, cô đặt hoa lên. “Mẹ à! Ai đã đến đây vậy? Con muốn biết đó là ai!”. Vừa nói xong, điện thoại của cô đã rung lên từng hồi. Áp vào tai, tiếng nói của ông bác dội thẳng vào tai cô. Vừa nghe xong, sắc mặt cô tối lại, nhanh cúp máy rồi lao đi.

...Mất 5 giờ đồng hồ chạy xe từ chỗ của cô đến điểm hẹn. Dừng xe, cô hít một hơi, lấy chiếc mặt nạ che đi 2/3 khuôn mặt rồi mở cửa, bước xuống cùng thanh kiếm dài sắc bén. Chạy thật nhanh vào con đường sâu, một cảnh tượng kinh khủng đang diễn ra trong ánh đèn mờ ảo. Hàng chục người nằm sõng soài trên đất, máu me bắn đi tứ phía, đôi chỗ còn nhìn thấy những tảng thịt dính đầy đất cùng máu, một mùi tanh nồng bốc lên khó chịu, làm cồn cào ruột gan. Thật là một cảnh tượng ghê rợn. Cô hét lên: ÁC MA NẦM XUỐNG!, rồi dựng thẳng dao xông vào đám người phía trước. Những tiếng dao cứ thế réo lên xoẹt xoẹt liên tục không ngừng. Cô như một cơn gió thổi nhanh qua đám người đấy, máu me cứ thế tuôn ra, bắn lên cả chiếc mặt nạ của cô. Lúc cô dừng lại, đám người phía sau đồng loạt ngã xuống như cây đổ. Ông bác cùng đám người của Ác ma đứng dậy, quỳ xuống sau lưng cô: Bang chủ đã tới!

Cô cười, một nụ cười chết chóc, ghê rợn. Thanh kiếm nhỏ xuống từng giọt máu đỏ tươi còn dính lại. Cô nói:- Dọn dẹp chỗ này sạch sẽ, xong xuôi có thể nghỉ ngơi. Nói xong, cô quay người lại, bước đi trên con đường đầy máu cùng xác người tanh nồng. Sự kiện này đã nói lên sự tàn ác của cô, khiến cho mọi người trong bang phải nể phục, không ngớt lời bàn tán khen ngợi.

- Là nữ! Cuộc chiến này quả không thừa! Ác ma và Devil Quỷ đêm xem ra cân sức. Tôi thua cô hôm nay! Bang chủ Ác ma...

3. Chương 3

“Chỉ là trùng hợp về con xe... Nhưng ai ai cũng phải hiểu lầm...”

Thoáng chốc đã đến ngày mà tất cả mọi học sinh phải cấp tốc đến trường. Thời tiết thật dễ chịu, gió thổi nhẹ những cơn gió se lạnh, trời trong vắt, chim ca líu líu lo lo trên cây. Cổng trường giờ này thật đông đúc, những chiếc xe hạng sang thay phiên nhau đi lại, chở những vị học sinh quyền quý cao sang. Tiếng nói chuyện của mọi người nơi đây mỗi lúc một lớn, thật không khác nào một khu chợ trong giờ cao điểm.

“Kittttt...tttt...tt...t...”. Tiếng phanh xe vọng lên, mọi ánh mắt đổ về chiếc xe đen vừa phanh lại. Tiếng nói của một nữ sinh vang lên, kéo theo sự ồn ào náo nhiệt nay lớn hơn gấp trăm lần.

- Ô! xe này quen quá hà!_ HS1

- Đúng rồi mà! Quen là phải, nhìn một lần nhớ cả đời mà! Trong trường chỉ có anh Khang lớp 11A1 mới có thôi đó!_ HS2

- Hả?...“xì xầm xì xào”..... Vậy sao?... Đáng sợ không?... Sao không nói trước?... Hot boy hiếm thấy đó hả?... Tao chuẩn đây!_ Một đám học sinh cả nam lẫn nữ sau khi nghe được liền hét lên, nhao nhao nói rồi co giò bỏ chạy, làm mất cả hình tượng. Người ngồi trong xe tất nhiên vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, mở cửa rồi bước xuống. Ánh nhìn của mọi người hướng thẳng đến cánh cửa xe. 1...2...3... Họ mở to mắt nhìn con người phía trước.

- Kh...không phải tên Khang máu lạnh. Hottttt girllllll! Là hot girl, xinh quá, xinh quá diiiii. Tao diên mắt thôi!_ Nam sinh 1 (Đảm bảo sau khi Khang nghe được sẽ cho đi châu Diêm Vương!)

- Thấy rồi, không phải thằng Khang! Girl xinh!_ Nam sinh 2

- Sao nhỏ đó đi xe anh Khang? Lẽ nào..._ Nữ sinh n

- Đừng đùa!_ Nữ sinh n1,n2,n*****

Người đang bước đi giữa đám người đang xì xầm đầy chính là Như Ngọc, mang một thân phận cực bí ẩn với tất cả nữ sinh đang có mặt ở đây. Cô không mặc đồng phục như những người khác, thay vào đó là một bộ trang phục nhà nhận, quần đen áo sơ mi trắng, khoác thêm áo vest đen cá tính có chữ Q màu vàng bên ngực trái. Cô đi lướt qua, mắt vẫn hướng thẳng lên phía trước, trong lòng thầm nhủ “Đáng chết! Nhìn như lần đầu tiên thấy con người. Hừ, nếu không phải đang ở trường, tôi sẽ móc mắt các người.” Lúc cô đi xa, cả đám mới chịu tan, rõ ràng sự hiện diện của cô làm cho lũ này ăn không ngon ngủ không yên. Sau khi đã giải tán đâu về đấy thì tiếng chuông báo hiệu buổi lễ khai giảng bắt đầu, mọi người lại cái dáng về uể oải lết xác đến hội trường lớn. Tiếng nhạc hiệu quen thuộc, giọng nói của thầy hiệu trưởng lại oang oang bên tai, cả học viện ngồi dưới chỉ thờ dài, nói chuyện, nhắn nhắn điện thoại... thời gian này là lúc buồn ngủ nhất. Trong lúc đó, có hai con người đang thảnh thơi ngồi chơi ở hai nơi khác nhau. Chiếc ghế mềm tại văn phòng hiệu trưởng đang được Ngọc trưng dụng làm chỗ ngồi, gác đôi chân trần lên ghế ngay ngắn. Vui đầu vào cuốn sách dày cộm lấy ra từ balo. Trong lớp 11A1, Khang đang gõ gõ ngón tay lên bàn, tai gắn cặp mini headphone, suy nghĩ về công việc trong bang. Cô gái của Ác ma vẫn là một dấu chấm hỏi lớn trong đầu cậu.

Buổi khai giảng kết thúc, ai cũng trở về lớp, bộ dạng rũ rượi đau thương. Hiệu trưởng về phòng, vừa đi vừa ca bài gì đó. Ông bước vào, suýt ngã, giọng mơ hồ:

- Sao em còn ở đây? Tôi đã nói cho em nghe lớp của mình rồi mà? không phải sao?

- Không chỉ dẫn, không giáo viên. Tôi sao đến đây?_ Cô nói, giọng tỉnh bơ.

- À! Ý em sao học viện lớn vậy mà không có lấy cái sơ đồ nào hả? Cũng đúng thật... Tôi sẽ gọi giáo viên chủ nhiệm của em... Ấy. Đồng phục đâu? Tôi đưa rồi mà?

-... Không thích.

Một lúc sau, giáo viên đến. Cô đi theo về lớp 11A1. Bước vào lớp, cô giáo nói:

- Các em, trật tự đi. Ngày khai trường hôm nay lớp ta có bạn mới. Em à, giới thiệu bản thân với các bạn nhé!

- Nguyễn Thiên Như Ngọc, mong giúp đỡ. Hết.

- Hả? Chỉ thế thôi?__ Cô giáo ngạc nhiên hỏi lại. Thật tội nghiệp, cô giáo ấy chỉ nhận được cái liếc mắt lạnh lùng của Ngọc liền nín ngay. Dưới lớp, mọi người đang bàn tán to nhỏ với nhau. Một cậu bạn quay xuống bàn Khang, gỡ headphone trên tai cậu:

- Người đẹp của cậu kìa. Nhìn đi, học chung lớp nhé! Chắc chắn sẽ ngồi ở đây cho xem!__ Khang đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nghe thấy cậu bạn nói thế liền ngoảnh vào, nói:

- Cái gì?

- Không phải lúc sáng hai người đi cùng xe à? Sao hỏi tở?

- Đi cùng xe? Ai nói với cậu?

- Cô ta đi cùng xe với cậu. Không đúng sao?

- Không, đi một mình. Không quen cô ta.

Cậu bạn bó tay, quay lên phía trước. Khang cũng dựa người về phía sau ghế, nhìn về phía cô. Thoáng chốc, cậu cảm nhận một cảm giác quen thuộc trên gương mặt cô. Cô giáo nhìn xuống phía dưới lớp, thấy chỉ còn trống mỗi chỗ ở bàn Khang. Cô do dự, đưa tay chỉ chỗ bên cạnh, hỏi cậu:

- Khang à. Em... có thể... để bạn ngồi chỗ đấy không?

- Tùy.__ Khang lúc này hơi giật mình. Chính cậu vừa nói sao? Sao lại thế?

- Ôi... tùy kìa, cậu ấy đâu có cho ai ngồi vào chỗ ấy đâu cơ chứ? Lạ quá! Chắc hai người đang hẹn hò thật rồi... Lúc sáng còn đi chung xe kia!__ Mọi người trong lớp ngạc nhiên, bàn tán nhiệt tình. Ngọc bước xuống phía dưới, vừa đi vừa nhú mày. Mấy lời này lọt vào tai cô từng chữ một, thật nghi ngờ. Đặt balo lên bàn, cô lên tiếng, vừa lúc chỉ thẳng vào mặt Khang:

- Ai bảo chúng tôi đi chung xe? Chiếc xe ấy chỉ có tên này có thôi sao?

- Bạn nói đúng rồi đó! Trong trường này chỉ mình Khang có chiếc ấy thôi à!__ Cả lớp đồng thanh. Ngọc đánh mắt sang phía Khang, lạnh lùng:

- Vậy bây giờ, không chỉ mỗi mình cậu có chiếc xe ấy đâu. Khang thân mến!

Cả lớp: Ồ! XE ĐÔI TRONG TRƯỜNG!

Cả ngày học, hai người chẳng thèm chào hỏi nhau, đến một cái liếc nhìn cũng không có. Lúc ra về, cô đựng balo thật mạnh vào vai Khang. Cậu tức giận nhú chặt mày, nhìn về phía cô. Nhìn bóng dáng cô phía trước, cậu nhủ “Cô được lắm. Cả gan chọc giận tôi. Tôi sẽ cho cô thấy...tôi là ai!”

“Kể từ đây, mọi chuyện lại trở nên rắc rối... Con đường tìm hiểu của hai bên Ác ma và Devil Quỷ Đêm lại tiến tới gần nhau hơn...”

Cậu bạn rút headphone của Khang mà không làm sao cả chính là Hoàng Nam, bạn của Khang từ thời cời trường tắm mưa. Con trai thứ hai nhà họ Hoàng, bố là chủ tịch một ngân hàng tư nhân phân bố trên toàn thế giới. IQ cùng những thứ khác đều bình thường, không nhiều nổi trội.

4. Chương 4

“Đêm buông xuống, lúc những tổ chức bắt đầu hoạt động. Không cảnh chém giết đầy máu me thì là những cuộc họp làm ăn đầy nguy hiểm. Ác ma lại khác, mỗi tuần chỉ họp lại một lần để tránh đi sự rình rập của các tổ chức khác. Vì thế nên Ngọc cũng rất thoải mái vào buổi tối, thời gian lúc này của cô trôi qua rất chậm, những việc cần làm đã hoàn thành từ lâu, không có thứ gì phải bận tâm. Cô quyết định rời khỏi nhà,

đi tìm hiểu thêm về thành phố. Có ai biết được, tên nào đấy cũng ở đó, hai người lại gặp nhau. Chính anh đã cứu cô...”

Để tránh khỏi việc các bác công an ra đường kiểm tra nên cô đi bộ. Được một lúc, cảm giác bị theo dõi bám lấy cô không ngừng. Cô dừng lại, ngoảnh về phía sau... không có một ai theo cô. An tâm bước tiếp, cô rẽ vào một con đường vắng tanh không có lấy một bóng người mà không hề hay biết là mình đang lạc đường, càng đi vào sâu càng nguy hiểm. Chuẩn chính hăng là người không biết gì về thành phố. À! Đúng hơn là nai tơ ngơ ngác đi đâu cũng chẳng hay, thật là...

Cô cứ đi mãi, đi mãi... Khoảng 5 phút sau, phát hiện ra là đường cụt, cô quay người, định bụng ra khỏi đó. Vừa được hai bước, một toán người xông ra chặn đường, vừa đứng vừa khoanh tay trước ngực, mặt gian xảo. Một tên vênh mặt lên:

- Cô em đi đâu đấy! Sao lại vào chỗ này!

-

- Sao không nói gì cả? Câm hả?

-

- Thế cũng được, khỏi cần bịt mồm! hahaha, để bọn này... hưởng thụ cô em một tí nhé!

- Tôi... rất ghét bị làm phiền. Tránh!_ Ngọc nhấn mạnh từng chữ, giọng lạnh lùng có chút lo sợ. Sống ở đời như thế nhưng cô vẫn chưa một lần nào tiếp xúc với loại người này, chỉ là nghe trên sách báo mà thôi.

- Cô em thật ngoan cố! Nhưng... vào đây rồi sẽ không ra ngoài dễ dàng như vậy đâu! Chí ít thì..._ Tên đó nói xong liền sẵn tới, đưa bàn tay chai sạn đến gần mặt cô: - Ngoan ngoan một chút! Anh chiều!

Chưa chạm đến gương mặt của cô thì tên đó đã kêu lên oai oái. Bàn tay của hắn vừa bị cô bẻ gãy mất ngón cái. Không những thế, cô tức điên lên, bẻ thêm mấy ngón khác trên bàn tay của hắn, khiến hắn đau đớn kêu la không ngớt. Mấy tên khác nhìn thấy cảnh ấy đều đồng loạt toát mồ hôi hột, mặt trắng bệch không còn một hạt máu. Cô đẩy mạnh tên đó ra:

- Cút.

- Bọn mày... làm c...cái gì hả? T...tóm nó c...cho tao, nhanh!_ Tên đó ôm lấy bàn tay, ra lệnh. Cả đám nghe xong liền nuốt nước bọt, lao tới. Cô cười lạnh “Vẫn muốn chết, được! Tôi cho chết!”. Cô lao đến, dùng hết sức lực đánh gục mấy tên trước mặt, tên ôm bụng, đứa ôm đầu, có mấy tên thậm chí hơn bị đánh đến gãy tay gãy chân, một cảnh hết sức hoành tráng. Đánh xong, cô thở một hơi rồi bước đi. Ai ngờ... phía sau, một tên khác vớ được thanh gỗ chạy đến, một gậy giáng vào lưng cô. Cô khụy xuống, tay chống lấy mặt đất, dần mất đi lí trí. Mấy tên bị đánh nhẹ may mắn không sao liền đứng lên, vây quanh cô như chó sói nhìn thấy mồi. Một tên to con nhìn thấy cô gục hẳn liền xốc cô lên vai, cả đám cười lớn.

- Để cô ta xuống._ Một giọng nói tức giận vang lên, cả bọn quay lại nhìn. Một người con trai đứng ở đấy, ánh mắt đầy tia giận dữ.

Không để cho ai nói được lời nào, Cậu ta bước từng bước nhẹ nhàng tiến đến, đứng trước mặt tên to con đang cõng cô trên vai rồi dấm mạnh vào mặt hắn. Sau đó lại vòng ra phía sau, đá một cước vào sườn khiến hắn chao đảo. Cuối cùng, cậu ghé sát vào cổ hắn, dùng tay bẻ mạnh khiến hắn tử vong tại chỗ. Những tên khác thấy xong cảnh ấy liền chạy lấy chạy để, không dám ngoảnh lại nhìn.

Cậu bế cô vào vòng tay của mình: “Cô ăn gì mà nặng dữ!”. Đi khỏi con đường ấy, cậu đặt cô lên xe, nói với gã tài xế:

- Chuyện hôm nay coi như chưa có! Nếu ông hé răng một lời, tôi sẽ giết chết ông.

- Vâng Vâng, tôi hiểu.

- Về nhà.

~~

Sáng hôm sau...

Trong một căn phòng màu trắng toát, Ngọc đang nằm trên chiếc giường lớn. Trán cô lấm tấm mồ hôi. Cô đang mơ, một giấc mơ khủng khiếp...

” - Cháy! Cháy rồi! Có ai không? Cứu, cứu!

- Bố ơi! Bố ở đâu? Về nhà nhanh đi! huhu! Mẹ ơi, chúng ta sẽ chết sao?__ Cô bé mặt mũi tèm nhem nói.

- Không đâu con! Con sẽ sống! Con phải sống! Nào đi nhanh thôi con!.....

.....- Mẹ! Sao mẹ không chui ra!

- Mẹ không ra được, chỗ này quá nhỏ. Con gái, con chạy đi, chạy nhanh đi! Khụ khụ... Mẹ xin lỗi!

- Không! Mẹ! Mẹ ơi!

- Đây! Cậu à! Đám cháy to lắm, chúng ta đi thôi... Thôi mà, chạy nhanh đi, nhanh lên! Chúng ta cùng ra khỏi đây.__ Một cậu bé dễ thương mặt mũi lấm la lấm lép đầy những vết đen từ đâu chạy lại, lay lay vai cô bé. Rồi cầm tay cô bé chạy thật nhanh, thoát khỏi tòa nhà đang cháy lớn. Cô bé vừa chạy vừa ngoái đầu lại nhìn, nước mắt cứ thế tuôn rơi: “Tạm biệt mẹ. Con sẽ nghe theo lời mẹ nói.”

- KHÔNG!__ Ngọc lết lên, cô như trở về từ kí ức.

Cửa phòng đột ngột mở ra, cậu ta bước vào:

- Sao. Xảy ra chuyện gì?

- Là cậu?__ Ngọc quay sang nhìn người trước mặt.

- Đã làm sao?

- Cậu... làm gì?

- Cứu cô.

- Hử? Cứu?__ Ngọc suy nghĩ một lát, nhỏ giọng. - Cảm ơn cậu, Khang.

- Còn phải đi học, dậy đi. Tôi đưa cô về nhà.

- Không cần, tôi tự đi được.

- Nhiều lời.__ Cậu nói xong liền bước về phía cửa. - Coi như cậu cảm ơn tôi đã cứu cô, hãy làm như thế. Tôi đưa cô về.

- Cũng được...

5. Chương 5

Khu chung cư cao cấp, tầng 99...

“Keng...” Thang máy mở, hai người bước ra ngoài sảnh lớn. Trên này chỉ có một căn nhà duy nhất, cũng là căn nhà của Ngọc. Nhìn phía ngoài thôi cũng biết bên trong lớn như thế nào. Đứng trước cửa, Ngọc lấy tấm thẻ trong túi áo khoác đặt lên phần cảm biến, cửa bật ra, cô giữ lại. Tay cầm nắm cửa, cô quay lại nhìn Khang:

- Cậu đi trước đi. Tôi đi một mình.

Cô đóng cửa, khóa trái, chạy lon ton đi chuẩn bị đồ đạc. Trong nhà chỉ nghe thấy tiếng vù vù của cô. Phía bên ngoài, Khang đứng dựa vào bên tường, tay xoay xoay chiếc điện thoại, mắt xoáy sâu vào không trung. Ngọc mở cửa, đem theo sách vở cùng một chiếc túi đựng laptop đeo bên vai. Khóa cửa lại, thấy Khang còn đứng đấy, cô nhìn cậu. Khang nói:

- Chờ cô

- Không cần. Cút đi.
- Nói như thế với tôi, cô không muốn sống thì phải!
- Vậy thì đã sao? Hả?

Ngọc nói xong rồi quay đầu đi đến thang máy, Khang dứt tay vào túi quần bước theo cô vào. Đến đại sảnh tòa nhà, cô rẽ hướng xuống gara lấy xe, cậu lên tiếng giữ cô lại:

- Đi cùng luôn đi. Sắp vào học rồi.

-

- ĐI KHÔNG THÌ BẢO!_Cậu hét lên, mọi người xung quanh chú ý làm cậu đen mặt. Cậu cúi đầu xuống, sai từng bước tiến tới phía cô, dùng một lực lớn nắm chặt tay cô lôi ra xe, mở cửa ra tống cô vào trong không thương tiếc.

- Tới trường._Cậu nói, mặt vẫn cúi xuống dưới.

- Nói với ai đấy?

- Không nói với cô. Cho xe đi đi._ Cậu quay mặt sang chỗ cô.

Tay gơ lên ghế tài xế, cô đáp: - Ông ta không ở trong xe.

Cậu nhìn theo hướng tay cô, khoe miệng giật giật. Hay thật, muộn giờ học, không người lái xe, quả là đen như quạ. Một ngày đen đủi. Cô mở cửa xe bước xuống, chuyển đến chỗ cầm lái, nhấn ga cho xe chạy. Lầm bầm” có cho thì lần sau tôi cũng không đi cùng cậu”. Khang ngơ ngác mở tròn mắt ra nhìn. Không thể nhìn bên ngoài để đoán bên trong được.

.....- Haha... muộn thật rồi kìa. Vui quá đi mất... Chỉ tại tên điên nhà cậu.

- Câm mồm. Leo đi.
- Leo? Ý cậu là... trèo tường? Tôi...
- Không leo được? Ở lại đây đi, tôi vào.
- Ấy! ...Chúng ta... trao đổi... được không?
- ... Được. tôi giúp cô vào bên trong, bù lại..._Khang nhìn về phía cô
- Tôi làm một việc cậu muốn.

“Vậy cũng được, cô hãy nhớ lấy lời nói của cô ngày hôm nay!” Khang cười, cậu nhảy lên mép tường, với tay xuống chỗ cô. Cô nhón chân, nắm lấy bàn tay cậu, tìm chỗ đặt chân lấy đà. Khang nhắm mắt kéo tay cô lên, đúng là một việc chẳng dễ dàng gì, nhìn cô bên ngoài vậy nhưng sao nặng kinh.

Vào được bên trong, Ngọc thở phào nhẹ nhõm, còn Khang thở lấy thở để. Hai người cùng nhau tiến về phía dãy phòng học lớp 11. Cách đó tầm 40 bước chân, nơi hành lang khuất bóng, 3 nữ sinh 12 đang đi cùng nhau.

- Hôm nay cúp học tiết bà ấy, thật dễ chịu quá đi!_ NS 1
- Đúng thế, vẫn vừa buồn ngủ lại nhanh chán, trốn là khỏe nhất!_ NS 2
- Hai đứa mày đừng có đùa với lửa! Cẩn thận chết cháy đấy._ NS 3
- Nhìn kìa! Có phải thằng Khang lớp 11A1 không?_ NS 2 Lên tiếng, chỉ vào hai người.
- Ủ... Đi cùng với ai kia? Trông cũng xinh. Xinh hơn con Vi nhiều ha._ NS1,NS3 đáp. - Coi bộ Vi nhà ta không thắng nổi cô ta đâu. Thế nào con nhỏ đó cũng tán được Khang cho xem.
- Không biết con nhỏ đó thế nào ta? Để mặt mộc còn xinh chán! Vi nhà ta thì... ôi trời, cả tấn phấn vẫn chẳng bằng một góc con bé. Vậy mà lúc nào cũng cho mình là nhất! Muốn cưa cẩm đàn em! Xí vào.

Đi tới từ phía sau, nghe thấy lời nói của lũ bạn cùng lớp, Vi vỗ tay: - Ô! Vậy đó hả?... Khá khen cho ba đứa tụi mày diễn trước mặt tao quá giỏi. Hôm nay tao cũng chẳng cần nể nang ai! Muốn được học trong cái trường này nữa thì nghe lời tao, không thì... áo cũng không có mà mặc đâu!...

Khang cùng Ngọc bước vào lớp khiến mọi người bàn tán xôn xao. Người nói này, người đoán kia, ngay cả giáo viên cũng há hốc mồm ra đứng nhìn chẳng nói nên lời. Tất cả rơi vào tình trạng SỐC TOÀN TẬP.

- Hình như cậu là quái nhân. _ Hai người ngồi vào chỗ, Ngọc lấy sách, mở laptop đặt bên cạnh. “Đi đâu ai cũng nhìn”-thì thầm.

- Cô là gì?

- Là người. Đừng nói nhiều, học đi. _ Câu chặn miệng của cô rất có hiệu quả, nghe xong câu đó, Khang liền quay lên trên. Nam chống tay lên bàn hai người:

- Thế này là sao? Rõ ràng cậu bảo với tớ là không biết cô ấy. Mà bây giờ lại...

- Hoàng Nam! Em chú ý bài cho tôi.

Giáo viên gõ thước lên bàn, lớn giọng quát. Cả lớp ngồi im phăng phắc, Nam bắt lực quay đầu trở lại, Khang về một mối gục đầu xuống bàn nhắm mắt, Ngọc cô thì chăm chú nghe giảng bài.

Buổi học cứ thế trôi qua trong sự yên ắng của cả lớp. Giờ nghỉ cũng đã đến, ai cũng ra phía ngoài. Ngọc đi xuống căn tin mua đồ ăn, cả buổi sáng chưa có miếng gì vào bụng, cô cũng biết đói.

- Nhờ cô ấy mà cậu nói nhiều hơn rồi đấy Khang. Tớ nghi ngờ lắm rồi đấy! Trước đây ngoài tớ ra, cậu đâu nói với ai lời nào! _ Nam đánh vào vai cậu. - Cô ấy rất đặc biệt với cậu.

- Nói nhiều hơn? Ý cậu là mình ít nói? Cô ta rất đặc biệt? Không có đâu. Đừng đoán mò.

Đúng lúc cao trào câu chuyện, Ngọc bước đến, đẩy ổ bánh mì cùng hộp sữa tới trước mặt Khang:

- Ăn đi. Tôi nhớ sáng nay cậu chưa ăn. Cảm ơn hồi sáng.

- c... cảm ơn... _ Ngọc đi được mấy bước, Khang mới cạy miệng thốt ra hai chữ, không rõ cho lắm nhưng cô vẫn có thể nghe. Một khoảnh khắc nào đó, cô thấy thật ấm lòng, nở một nụ cười hiếm thấy, nhưng đáng tiếc, không ai có thể nhìn thấy nó.

- Khang. Mày vừa nói... cảm... ơn? Cô ấy? _ Nam há hốc hỏi Khang. Cậu cười nhẹ:

- Không được sao?

- Còn cười. Thấy mày mừng đến tan chảy rồi kìa. Mày không uống được sữa, hay để tao...

- Tùy mày, muốn thì uống. Tao ăn thôi là được. _ Khang không biết mình đã cười một cách thật lòng hạnh phúc. Có lẽ, đây là nụ cười đầu tiên chất đầy sự vui vẻ của cậu sau gần 8 năm dài. Là nụ cười của một thiên sứ...mang trên mình vẻ chết chóc, tàn nhẫn.

~Phan Tường Vi, 18 tuổi, xinh bình thường, học giỏi, tính tình đồng cảm dễ gần. Tiểu thư nhà họ Phan, có hôn ước với anh cả của Nam nhưng chẳng mấy thiết tha. Theo đuổi Khang từ rất lâu, luôn bị cậu đẩy ra xa nhưng vẫn muốn thử sức.

6. Chương 6

Trời đổ cơn mưa mỗi lúc một nặng hạt. Ngọc đứng trước sảnh trường, không biết nên làm thế nào để về. Điện thoại để ở nhà, không mang theo ô, chắc cũng chẳng có ai còn ở lại trường vào lúc này. Vì việc giữ thân phận nên cô chẳng muốn ai đến đón, còn đứng vào tới tổ chức họp bàn việc quan trọng, thật bức bối.

- Em muốn về cùng không? _ Một người con gái bước đến.

- Không. Ngọc lạnh giọng.
- Sao vậy? Đang chờ ai hả?
- Cô không cần quan tâm, Phan Tường Vi.
- Em gọi thẳng tên chị như thế, có phải không biết sợ là gì, đúng không? Ha, em gái à. Trong trường thì phải mặc đồng phục cho người ta biết tên tuổi nữa chứ!
- Cẩn thận cái mồm của chị đi! Tôi không phải loại con gái đồng đánh như chị đâu!
- Em... Chị nói với em một câu thôi em gái. Tránh Bảo Khang xa ra, nếu em có ý định gì với cậu ấy, em sẽ lãnh hậu quả lớn đấy! Cậu ấy không phải là loại người muốn đụng là được đâu! Tường Vi giọng chanh chua, đứng khoanh tay trước mặt cô, xong liền bỏ đi.
- “Quả là tính tiểu thư. Tôi ghét cô rồi đấy.” Ngọc tự nhủ.
- Học sinh lớp nào, sao chưa về?_ Bác bảo vệ từ phía trên tầng bước xuống. - Không ai đến rước hả?
-
- Không sao. Bác có ô đây, lấy mà về, ngày mai đưa trả cũng được.
- Tôi về trước. Ngọc nhận lấy ô từ tay bác bảo vệ, bước ra khỏi cổng trường.
- ~11.00pm, cách trung tâm thành phố 8km, trong một khu rừng...
- Ta cần thêm người. Z, chị xem xét việc đây có được không ạ? Nếu không gấp e rằng.... tổ chức sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm. Tên trưởng bối của Ác ma đồng dục.
- Việc đây sớm muộn cũng được triển khai. Tôi sẽ đích thân tuyển người, cậu không cần phải lo. Tối mai hãy tiến hành việc tuyển chọn. Phần của phía bên mẫn phần mềm thế nào?
- Đã tạo ra con chip theo dõi siêu thanh, có khả năng thu được âm thanh cực rõ trong phạm vi là 2km rồi ạ.
- Phần mềm bảo mật tuyệt đối cho tập đoàn ngân hàng đã có chưa? Cái này quan trọng hơn bao giờ hết đấy. Lợi nhuận thu về rất lớn, giúp cho chúng ta rất nhiều.
- Có rồi ạ. Nhưng... vẫn chưa chắc chắn độ an toàn của nó nên...
- Không dám nói?...
- Cuộc họp cấp cao của Ác ma diễn ra với sự có mặt của đông đủ của các trưởng bối. Trong lúc mọi người đang bàn bạc, một tên hốt hải chạy vào:
- Chị hai. Lũ Chó săn đang kêu gọi các băng đảng khác cùng nhau tiêu diệt chúng ta. Bây giờ đang trên đường đến đây.
- Mọi người trong phòng nhốn nháo cả lên, đứng ngồi không yên.
- Z, chúng ta không nên đánh trận này, nhận thua đi.
- Không được, nếu thế thì chúng ta rất mất mặt. Z, chúng ta chuẩn bị thôi. Tiếng ồn ào từ những lời góp ý làm căn phòng như muốn nổ tung.
- Dừng lại, ta không nên ngồi đây để mất thời gian. Tôi là bang chủ ở đây, tôi biết là mọi người sẽ tin tưởng tôi.
- Các trưởng bối: ĐƯƠNG NHIÊN SẼ TIN TƯỞNG BANG CHỦ! BÂY GIỜ CHÚNG TA LÀM GÌ?
- Tốt lắm, chia nhau ta chuẩn bị như thế này... bên này... bên kia... ông... cậu...
- Quả không hổ danh chị cả Ác ma. Z, chị quả thật xuất sắc.
- Haha, chưa đến lúc đâu, mọi người đi làm việc của mình đi, thật cẩn thận vào. Chỉ có cách này mới không động đến một mạng người nào của ta mà thôi.

Tất cả đồng loạt đứng lên, từng bước gấp gáp cứ thế vang lên trên dãy hành lang dài. Một cái bầy có 102 đang được tiến hành một cách cẩn thận nhất.

Giờ tốt cuối cùng cũng đến, hàng trăm con người đứng trước căn cứ Ác ma, tay ai cũng cầm những thứ vũ khí kim loại đáng sợ, những khẩu súng nằm nhỏ gọn trong tay. Trong đêm, tiếng bước chân dẫm lên lá khô vang lên không ngớt. “Keng keng”, một tên dẫm phải quả chuông được treo sẵn làm sợi dây rung lên, cây rìu từ đâu bay tới, phóng thẳng vào mặt hắn. 1 tên, 2 tên, 3 tên... cứ thế thay nhau ngã xuống. Hàng loạt dao dăm, rìu búa, những viên đá lớn bằng thân người thay nhau phóng xuống từ những cái bầy. Đám người thiệt hại đến quá nửa liền thì nhau chạy trốn chết. Thật đáng đời muốn gây sự. Z đã sớm rời khỏi chỗ đó, cô thay đồ, ngồi trên chiếc xe yêu quý để về nhà. Đến một con đường lớn, cô cho dừng xe, thả mình trên con đường tấp nập người qua lại.

“Người đó là Nguyễn Thiên Như Ngọc, 17 tuổi, xuất cảnh 8 năm trước, mới quay lại chưa được bao lâu, gia thế chưa rõ, những thứ khác vẫn chưa thể tìm ra, chỉ biết là...”

- Biết gì? Nói tiếp. _Khang đang nghe liền nhú mào, tên hậu vệ này thật...

“Mẹ đã mất, cô ta suýt chút nữa chết cháy trong vụ cháy chung cư 8 năm trước. Vì việc đấy nên cô ta mới xuất cảnh ă. Cậu chủ, cậu có muốn chúng tôi điều tra gì thêm về cô ta nữa không ă? Hay là... cậu muốn đuổi cô ta ra khỏi đó? Dù gì đi nữa, đó vẫn là nhà của cậu. Chúng tôi đã sơ suất khi không...”

- Không sao. Được rồi, tiếp tục điều tra đi. _Khang nói vào điện thoại, gấp máy, cậu bước tiếp trên đường phố vắng tanh, một nhánh đường khác của con đường tấp nập người mà cô đang đi. Thói quen khi không ngủ của cậu là tìm một chỗ vắng người rồi đi bộ, như thế sẽ cảm thấy thoải mái hơn.

Một lần nữa, cô lại tiếp tục lạc đường. Một người mới trở lại, chưa có đủ tìm hiểu như cô lại ra đường vào buổi tối, thật không nói nên lời. Về mặt lo lắng của cô thật đáng thương. Cô vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, cái cảm giác sợ hãi lại ủa về như mấy đêm trước làm cô muốn bật khóc, khóe mắt cô dần đỏ lên. Lúc quay lại phía sau, cô chột va vào một người...

“Bộp...” Cả hai ngã xuống, cô đứng dậy, sợ hãi cúi đầu: - Xin lỗi, tôi không cố ý. Thật xin lỗi.

- Đơn giản vậy sao? _Khang chính là người bị hại, cậu tức giận.

- Tôi không cố ý.

-..... Cô.... Ngọc? _Nhận ra giọng nói hơi quen này, Khang nghi ngờ hỏi cô gái trước mặt. Ngọc mắt đỏ hoe ngẩng mặt lên nhìn, thì ra là cái tên chết tiệt đấy.

- Sao lại ở đây?

- Tôi lạc.

Khang thở dài:- Cô ra ngoài làm gì?

- Tôi... ngắm cảnh.

- Tôi đưa cô về. _Khang nhìn đôi mắt đỏ hoe của cô, cảm giác khó chịu nhói lên nơi lồng ngực. Cậu thực lòng chưa quen với cảnh này bao giờ. Cậu dẫn cô ra khỏi con đường vắng ấy, bắt một chiếc taxi về nhà cô.

Đứng trước sảnh chung cư, Khang nói: - Tôi muốn giúp cô.

- Giúp?

- Ừ. Sáng chủ nhật, 8h00, ở nhà tôi.

- Cậu muốn làm gì?

- Tùy cô, muốn thì đến. Không thì thôi. _Khang quay người rời đi, Ngọc cô chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm, không biết tên đó sẽ lại làm trò gì. Cô muốn nói gì đó nhưng Khang đã đi xa, đành phải để lần sau vậy.

- Đi mau lên. Sao cô nhiều lời vậy?

- Rồi rồi. Ngọc quay xe, chạy đến một siêu thị lớn gần đó.

“Ốt... ọt...” bụng ai đó đang reo lên những tiếng thật vui tai làm sao.

- Cậu làm sao đấy? Đói rồi hả? Ngọc tắt máy, quay người nhìn Khang. Chính cái bụng rỗng đang tố cáo suy nghĩ của cậu. - Dù gì cũng đến đây rồi, vào trong mua đồ đi.

- Đi Khang mở cửa.

Hai người cùng vào, ánh mắt của mọi người như đốt cháy họ. Ngọc lấy đồ thật nhanh để vào xe, Khang đang đẩy xe vì thế nên phải chạy theo sau cô. Chưa đến 15 phút sau, hai người đã có mặt ở trong xe. Trên đường đi, hai người đã đồng ý với nhau rằng khu bếp nhà Khang sẽ là nơi mà cô có thể tung hoành.

Xe dừng trước cổng nhà Khang, cậu nhảy xuống mở cửa rồi xách đồ vào trong. Ngọc cầm điều khiển khóa xe xong cùng bước vào, đi thẳng vào căn bếp, thuần thục những động tác nấu nướng. Khang ngồi trên ghế nhìn cô, cậu không tin vị tiểu thư như cô có thể nấu nướng, trong lòng khó tránh khỏi chút ngạc nhiên.

Một lúc sau, Ngọc đem những đĩa đồ ăn để lên bàn, nào là thịt kho, trứng chiên, rau xào, canh hải sản.

- Chỉ như thế này thôi, cậu ăn được không?

- Cô nói linh tinh gì đấy? Sao lại không được?

- Tưởng cậu ăn sang hơn nên không muốn ăn mấy thứ này!

- Vừa thôi. Ngồi xuống đi, ai ngờ là cô cũng biết nấu ăn...

- Tôi đâu có giống mấy vị tiểu thư kia. Ngọc hếch cằm.

- Haha, không giống. Diệu bộ của cô làm cậu bật cười.

Hai người ăn trưa cùng nhau, ai cũng thấy kì lạ, nhưng rất vui. Buổi hôm ấy, ai cũng mang trong mình một cảm giác lâng lâng khó tả, nụ cười ai cũng lộ rõ trên môi.

- Chuyện sáng nay, cảm ơn. Ngọc nói, cô sắp rời khỏi nhà cậu.

- Đừng để bị lạc đấy. Khang nhắc nhở cô.

- Nhớ rồi. Về đây!

- Ủ. Về đi. Cậu nói, mặt vẫn không để lộ một chút biểu cảm. “Tôi rất thích món cô nấu, rất ngon.”

Ngọc về nhà, cô lại vui đầu vào những chương trình phần mềm của tổ chức. Khang cũng thế, công việc của cậu cũng chất cao như núi. Dù thế nhưng một buổi thư giãn cũng làm cho họ thoải mái hơn, rất nhiều.

8. Chương 8

Bầu trời xám xịt. Mây đen kéo tới. Tất cả học sinh ở học viện Q lại bắt đầu với ngày học đầu tuần.

- Vi. Mày muốn tụi tao làm gì? Vào học rồi mà. Cảm thấy tức giận, NS1 lên tiếng, hai nữ sinh khác ủa theo. - Đúng đó. Tụi tao cũng phải học nữa. Mày cùng đưa khác cúp học đi.

- Vào lớp! Tao thách ba đứa tụi mày đấy! Tao nói cho mà biết, muốn được đi học, muốn sống như bây giờ thì nghe tao. Còn muốn sống nghèo khổ rách rưới, dễ thôi! Chỉ một cuộc điện thoại của bố tao, nhà chúng mày sẽ tan hoang không còn cái gì sất. Sao... chọn đi! 5 phút trôi qua, không ai nói ra một chữ nào. - Biết điều rồi đấy! Vậy có phải tốt hơn không! Haha...

Lớp 11A1, nơi hội tụ những nhân tài, mọi người đang uể oải nằm dài lên bàn, không thể thì cũng nghe nhạc, lướt web, truyện tranh... nói chung là đủ các thể loại. Giáo viên có giảng đến khan cả giọng cũng chẳng có

chữ nào vào tai. Cuối lớp, Khang đang gục đầu ngủ ngon lành. Ngọc đang chú tâm đọc một cuốn sách dày cộm. Không khí chán nản kéo dài suốt cả một buổi học. Thật lâu sau, chuông kết thúc buổi học kêu lên đều đặn, học sinh kéo nhau ra ngoài như kiến. Ngọc gấp sách, để vào học bàn rồi xuống căn tin.

- Thằng kia. Ra ngoài đi, nằm thế không mệt hả!_ Nam lắc lắc tay Khang, kéo cậu ra ngoài.
- Mà làm gì vậy hả? Đi đâu mới được.
- Sáng nay mà vẫn chưa ăn chứ gì. Cho mà ăn trưa chứ còn đi đâu. Ăn uống như mà sống được mới là lạ.
- Không sao, quen rồi, nhịn thêm buổi nữa cũng không sao. Kệ tao.
- Thôi đi. Chết có ngày đấy! Xuống tới nơi rồi còn bày đặt. Đi đi đi đi..._ Nam xô Khang vào bên trong căn tin, ánh mắt bao người dừng lại trên người Khang. Mọi lời bàn tán kéo tới rầm rộ:
- Anh Khang kia. Bữa nay hiếm thấy quá!_ Nữ sinh 1
- Thằng Khang kia. Chuồn đi_ Nam sinh 1
- Ôi đẹp trai quá!... Ai sẽ là người anh Khang thích đây? Tao muốn có diễm phúc đó!... Mơ đi con!_ Xôn xao xôn xao.

Vi vừa bước vào đã thấy Khang, cô chạy tới, không chú ý xung quanh...

Á...Rầm... Vi với một tư thế ôm lấy mặt đất vô cùng đẹp. Ai bảo cái tật vội vã, chạy mà hai chân cứ vòng ôm lấy nhau!

- Cho chừa... Đáng chết... Ai bảo cái tật mê thằng Khang làm gì!... Thế chưa đủ!_ Mọi người nhìn thấy, trong lòng có phần hả dạ.
- Chị dâu! Chị không sao chứ?_ Nam bước tới, khụy một chân xuống.
- Tôi đã bảo ở trường không được gọi như thế!_ Vi chống tay xuống đất, hét.
- Cho chừa cái tội hấp tấp của cô đi. Hừ, chó nhà ai không xích, thả rông làm gì cơ chứ?!_ Ngọc đứng cách đó không xa, nhìn thấy thế liền chửi bới. Khang nhìn thấy cô, rút tay vào túi quần bước đến.
- Làm gì ở đây?
- Tới đây ngoài ăn ra thì để làm gì? Ngủ chắc. Cậu cũng ăn hả?
- Tới đây ngoài ăn thì còn gì nữa không?
- Không còn. Đi lấy đồ đi._ Ngọc hất tay về phía mùi thơm đang tỏa ra.

Khang chạy tới, gấp đầy hai phần ăn rồi ngồi xuống bàn cô, cậu gọi Nam.

- Hoàng Nam, tới ăn phần của cậu đi.
- Cảm ơn cảm ơn! Ồ. Ngọc hả! Cậu cũng ăn trưa ở đây sao? Trùng hợp quá nhỉ?_ Nam liếc nhìn Khang một cái.

Tường Vi chứng kiến cảnh ấy, lòng đổ kị ngày một dâng lên, cô ta đập mạnh xuống nền nhà, tiến tới chỗ ba người. Khang cùng Nam theo phản xạ ngược lên nhìn, Ngọc vẫn thế cặm cụi ăn thật nhanh.

- Khang, em ngồi ở đây nhé!_ Vi nói, giọng ngọt xớt
- Chị lớn tuổi hơn tôi, nên nhớ.
- Có sao đâu. Chỉ một tuổi thôi mà!
- Chị quá đáng thật đấy. Chị có hôn ước với anh trai tôi mà vẫn muốn cưa cẩm bạn tôi? Chị được lắm._ Nam ngồi bên Khang, thấy thế lên tiếng. Cuộc trò chuyện diễn ra với sự chứng kiến của bao người. Ngọc chịu không được, cô đập bàn, mọi thứ văng tung tóe:

- Đây là nơi công cộng. Cảm phiền hết cả đi. Còn nữa, nếu có lần sau, ba người đừng gây chuyện ở đây. Cút đi chỗ khác đi. Hiểu chưa?_ Ngọc quát, mọi người xung quanh há mồm nhìn. Khang trầm mặt xuống, đẩy mạnh ghế ra sau, bước ra ngoài. Nam tội nghiệp, chưa dùng bữa được nhiều nên lấy thêm suất khác. Vì đen mặt, hậm hực xách ba người đi theo cô lúc sáng ra ngoài.
- Ngọc, cô đứng lại cho tôi.
- Chuyện gì?_ Ngọc quay lại, nhìn người phía sau đang chạy tới.
- Ai cho cô xen vào chuyện này hả?
- Không được hả? Tôi là đang giúp tất cả mọi người đang ở phía trong. Cậu ngăn cản tôi?
- Không phải như thế. Cô có biết sẽ chịu hậu quả như thế nào khi gây chuyện với cô ta không? Ngu quá mà.
- Hậu quả? Không sợ._ Ngọc nhếch mép, cô nói qua loa.
- Cô to gan quá nhỉ! Đến lúc ấy đừng có quay sang van xin tôi.
- Van xin cậu thì ích gì, hả. Tôi- sẽ không làm như thế. NGỬ ĐI.
- Dừng lại. Đi với tôi._Khang nắm lấy cổ tay cô, siết chặt.
- Cậu điên không? Thả tay ra, đau đấy tên điên!_ Ngọc kêu lên, cô lắc mạnh tay cậu, nhưng, làm thế chỉ có cô đau hơn mà thôi. Mặt cô đỏ bừng lên, chân bước theo.

9. Chương 9

- Thả tôi ra. Cậu muốn cả cái học viện này nhìn chúng ta hả?_ Ngọc khó chịu, giọng có chút trách móc. Đến một góc khuất, Khang kéo cô vào. Ngọc dựa lưng vào phần tường lạnh buốt, Khang đưa mặt cậu tới gần mặt cô.
 - Lần sau đừng gây chuyện với cô ta, không thì ở trong cái trường này cô không thở được đâu. Nhớ chưa?_ Hai gương mặt chỉ cách nhau có vài cm, bốn mắt đối diện nhìn nhau. Ngọc không ngờ tới việc Khang làm như thế, cô mở to mắt, nuốt nước bọt.
 - Nh... nhớ rồi.
- Khang lùi lại mấy bước, không hiểu tại sao lại có thể tự tiện làm chuyện như thế. Cậu có phần ngượng ngùng.
- 10.00pm (giờ), 10.00am (giờ Mỹ).
- Ngọc đang mở kênh tin tức, tiện thể xem mẫu gọt kim cương kiểu mới trên laptop. Rừ... rừ... Tít...
- Thế nào rồi con? Mọi việc ổn cả chứ?
 - Bố! Sao bố gọi vào giờ này? Lúc này đang có cuộc họp CEO mà?
 - Bố dời sang 2 tháng sau. Thích nghi được chưa?
 - Rồi ạ. Tập đoàn có việc hả bố?
 - Đúng thế. Con mở máy đi, ta gửi qua rồi đấy.
 - Con thấy rồi.
 - 8.00 sáng mai, con đến King, chúng ta có một bản hợp đồng làm ăn quan trọng. Con giúp ta trao đổi nhé! Được không?
 - Được ạ.
 - Tốt lắm con gái, bố tin ở con...

Hôm sau, hội quán King, tầng 4. Khi Ngọc vừa xong việc, cô đứng trước cửa thang máy cùng vị đối tác của TD.

- Không ngờ phó CT lại là một người còn trẻ thế này, quả thật hiếm thấy. Hợp tác thành công.!

- Hợp tác thành công. Thang máy đến rồi, tạm biệt.__ Ngọc hơi cúi đầu một chút, nghiêm giọng.

- Chào cô.__ Vị đối tác kia gật gật. - Mong lần gặp lại.

“Không có lần thứ hai gặp lại đâu” Ngọc tự nhủ trong lòng. Cô đi đến chiếc thang máy bên cạnh, nhấn nút. Bước vào bên trong, cô thở một hơi rõ dài.

Thang máy mở ra, cô đang có ở lầu 1. Đối diện thang máy, một người đang bước vào cánh cửa chính lớn. Ngọc vô ý liếc mắt một cái, gặp tên chết tiệt ấy không đúng nơi đúng lúc. Mắt phải cô giật dỗi ba cái, nhanh chóng nấp vào cái cột lớn gần đấy. Cậu tiến tới ngay một gần, tim cô cứ thế đập nhanh hơn vì lo sợ. Bỗng, nhân viên hội quán từ đâu chui ra, đứng trước mặt cô.

- Thưa tiểu thư, tôi giúp gì được cho cô không ạ!

- Không cần. Tôi tự lo được. Cảm ơn.

Tiếng nói thu hút sự chú ý của cậu. Cậu quay đầu, không nhìn thấy người phía sau cột nhưng giọng nói này thì không lẫn đi đâu được. Vòng ra phía sau, nhìn thấy cô, cậu nhú mày.

- Cô đến đây làm gì? Sao không ở trường?

- Hơ. Khang hả. Chào. Ở đây ngoài ăn với chơi thì còn gì nữa nhỉ?__ Ngọc nói.

- Ngoài hai thứ đấy còn có cả gym, spa, shopping, coffee, hồ bơi. Cô chọn cái nào?

- Ồ hơ hơ... vậy tôi đi đây, đến sai chỗ sao? Lạ nhỉ?

Ngọc giả ngốc, nói trên trời dưới đất.

- Khang, sao không lên trên? Đứng đây làm gì?__ Một ông chú từ bên ngoài bước vào. - Đây là bạn gái cháu hả? Chú...

- Chú. Là bạn học__ Khang lên tiếng.

- Đúng, là bạn học.__ Ngọc nói theo.

- Hai đứa này! Lớn cả rồi, không phải ngại! Lên trên đi, nhanh nào.

Ông chú nói xong, chui vào thang máy. Khang đến gần cô hơn, cậu khoác tay lên vai cô.

- Nhớ lúc chúng ta trèo tường, cô hứa điều gì không?

- Nhớ. Thả tay ra.

- Đến lúc để cô làm điều tôi muốn rồi đấy.

- Gì? Sao lại thế?

Ngọc định bước đi, cánh tay Khang giật cổ cô lại.

- Theo tôi.

Khang quàng lấy cổ Ngọc rồi đi vào một căn phòng sang trọng. Chỉ là nhâm nhi coffee, nói một vài chuyện, Ngọc chán ngán, cô chống tay lên bàn, nhìn ra phía ngoài. Một tên cầm một khẩu súng bắn tĩa đang ở trên ngọn cây có tán lá xum xuê, nòng súng hướng về phía Khang, cô hơi giật mình. Hình như anh ta đang bóp cò.

- Cẩn thận!__ Ngọc quay về phía Khang, ôm hai vai cậu đè xuống. Viên đạn găm vào vai trái của cô, cả một vùng áo ướt đầm máu, vết thương khá sâu.

Khang thấy hành động của cô, nhất thời nhú mày khó hiểu. Chỉ đến khi tay cô kiệt sức, sắc mặt tái đi, cậu mới ôm hai vai cô. Tay phải cậu rụt lại, cậu nhìn tay mình, là máu, máu của cô. Khang lo lắng, cậu ôm lấy người cô rồi đứng dậy.

- Ngọc, có đau không? Gắng một chút, tôi đưa cô đến bệnh viện. Cố mở mắt ra.
- Chết thật. Chú hại hai đứa rồi. Đưa con bé đi đi. Ông chú cúi xuống nói với Khang.

Ngọc nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ. Khang cố chạy, chạy thật nhanh đến bên chiếc xe. Trên đường đi, cậu thực sự lo lắng cho cô, máu vẫn thi nhau tuôn ra, cô ngày càng tái nhợt.

Cậu ôm cô đi vào trong bệnh viện, y tá giúp cậu để cô nằm lên giường.

- Tìm cho tôi bác sĩ giỏi nhất ở đây. Khang nhìn chiếc giường lăn vào phòng mổ, nói với y tá.
- Cậu yên tâm, bác sĩ giỏi nhất đang tới. Cô y tá nói.

Bác sĩ nhanh chóng tiến vào phòng phẫu thuật. 30 phút... 45 phút... 1 tiếng trôi qua. Khang sốt ruột đến ngạt thở. Đèn tắt, vị bác sĩ mở cửa bước ra ngoài, tới bên chỗ Khang.

- Ca phẫu thuật rất thành công. Cô ấy đang được chuyển tới phòng hồi sức. Cậu có thể yên tâm được rồi.
- Bao lâu nữa cô ấy sẽ tỉnh?
- Khoảng hơn 1 ngày.
- Lâu vậy sao? Khang nhú mày.
- Mất máu, thời gian đưa bệnh nhân đến đây đã có dấu hiệu khó thở, suyết chết. Đạn găm sâu vào xương. Hơn 1 ngày là còn may mắn đấy anh bạn.

Khang chạy đi tìm phòng hồi sức đặc biệt. Mở cửa, cậu bước tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, mùi thuốc sát trùng làm cậu nhức óc. Cô nằm đó, mặt trắng bạch, đôi mắt nhắm tít lại.

- Cô thật ngốc, không cần làm như thế. Cô nói đi. Tại sao lại đỡ đạn cho tôi, hử? Đồ ngốc.

10. Chương 10

” - Con gái! Dậy đi con! Một giọng nói quen thuộc, ầm ập vang lên. Ngọc mở mắt, cô thấy chỉ mỗi màu trắng toát.

- Mẹ? Là mẹ sao? Đây là đâu, có phải con đã chết rồi không?
- Không đâu con. Đây là giấc mơ của con, con vẫn còn sống. Bà vuốt ve sống lưng cô.
- Mẹ. Con nhớ mẹ. Ngọc ôm lấy bà, nước mắt tuôn ra.
- Con gái, mạnh mẽ lên con! Đừng khóc! Mẹ sẽ bảo vệ con, luôn bên con mà!
- Hức...Con xin lỗi, con không cứu được mẹ, hức... con xin lỗi...
- Không sao! Là mẹ đã không thể chăm sóc tốt cho con... Ngọc à, hãy tìm ra bà ta, hãy trả mỗi thù máu này cho mẹ, nhé con!... Mẹ... luôn yêu con!... Tiếng nói nhỏ dần rồi mất hẳn, chỉ còn cô ngồi đấy, nỗi sợ hãi xâm chiếm tâm can...

Chỉ là mơ, một giấc mơ trong lúc cơn mê man chưa dứt...”

Căn phòng bệnh nồng nặc mùi thuốc, đã một ngày trôi qua, Ngọc vẫn chưa tỉnh.

Khang mở cửa phòng, bước đến bên giường của cô. Ngọc đang khóc, nước mắt trong suốt nhỏ xuống gối, ướt cả một vùng. Khang ngồi xuống, cậu dùng những ngón tay gạt đi nước mắt của cô. Ngọc đang trải qua

một giấc mơ chắc hẳn rất khủng khiếp, cậu biết điều đó. Ngón tay trượt trên làn da mềm mại của cô, cậu nói.

- Chờ cô tỉnh dậy, tôi sẽ mắng cô. Tôi không cần cô đỡ đạn cho tôi, có hiểu không? Nếu... cô có làm sao... tôi biết làm thế nào? Đừng để tôi lo lắng cho cô nhiều đến thế.

Hình ảnh mẹ chợt biến mất, Ngọc thoát khỏi cơn mơ, trở về với thực tại. Mắt cô dần mở ra, nhận thức cũng không còn mơ hồ. Mùi thuốc khử trùng tràn vào cánh mũi, làm cô cảm thấy nhức đầu. Nghiêng đầu, một bóng lưng thu vào tầm mắt cô, cậu đang ngồi quay lưng về phía giường. Bàn tay cô mết mõi đập nhẹ vào lưng cậu.

Khang quay lại. Thấy mắt cô còn chớp chớp, cậu muốn mắng cô một trận, nhưng dù sao việc cũng xảy ra rồi, cậu mở miệng rồi lại thôi không nói, cho qua vậy.

- Ngủ được bao lâu rồi?_ Ngọc thều thào, hẳn còn mệt.

- Được một ngày rồi, nghỉ đi, tôi gọi bác sĩ._ Khang nói xong liền chạy vụt đi. Một lát sau, cậu cùng bác sĩ bước vào.

- Khỏe hơn rồi chứ?_ Bác sĩ tươi cười. - Cô có đau ở chỗ nào không? Vai trái chẳng hạn?

- Không. Khi nào tôi có thể xuất viện. Ở đây khó chịu quá._ Ngọc hơi mệt. - Cho tôi cốc nước, tôi khát.

Khang rót một li nước, giúp cô ngồi dậy uống nước.

- Cô có phúc thật đấy. Anh bạn này chỉ biết mỗi lo cho cô thôi à. Từ trưa qua đến giờ lo lắng suốt. Thế nào, tôi nói đúng không?

Khang ném cho ông ta cái nhìn đầy chết chóc. Vị bác sĩ liền nín lặng. Ngọc ngẩng đầu nhìn Khang “cậu cũng biết lo lắng cho tôi sao?” Trong lòng cô có chút xao động, trông sắc mặt cậu khá mệt mỏi.

- Cô cảm thấy khó chịu, tôi sẽ đưa cô về nhà để bác sĩ riêng chăm sóc._ Khang nói.

- Tôi không có.

Hai người bắt đầu cuộc nói chuyện, ông bác sĩ hiểu chuyện, nhẹ nhàng đẩy cửa ra ngoài.

- Ở một mình mà không có bác sĩ riêng? Cô không đùa chứ?

- Không đùa đâu. Tôi muốn xuất viện, càng sớm càng tốt.

- Không được, cô có chuyện gì thì tôi biết làm sao? Còn chẳng có bác sĩ riêng nữa là.

- Cậu nghĩ cậu hiểu rõ tôi? Tôi không sao.

- Chứng minh đi!

Khang nói, Ngọc liền để hai chân xuống, tay phải cầm lấy thanh móc chai nước chuyền. Cô đứng lên, bước đi. 1 bước, 2 bước..

- A... Ngọc kêu lên, cô bị ngã, may mắn là không sao. Bởi vì... cô đang ở trong vòng tay của Khang.

- Thế mà cô bảo không sao? Có sao thì đúng!

- Tôi không muốn ở đây lâu._ Khang bế cô lên đặt xuống giường. Tim cô đập nhanh, cố nói.

- Đừng cố chấp, nghỉ ngơi đi.

- Không cho xuất viện, tôi sẽ trốn đi.

- Cô dám? Trông thảm hại như thế, cô nghĩ bản thân trụ được bao lâu?

- Không biết. Tôi- muốn-ra- khỏi- đây._ Ngọc nhún mạnh.

Nhìn ánh mắt kiên quyết của Ngọc, Khang bó tay.

- Được. Chiều nay cô xuất viện. Nhưng không về nhà.

- Gì cơ? Không về nhà? Vậy đi đâu?
 - Đến nhà tôi. Ở đây đến khi bình thường.
 - Cậu... Sao lại tốt như thế?
 - Cô không có bác sĩ riêng, lại ở một mình. Thích chết?
 -
 - Quyết định thế đi.
- Làm xong thủ tục, trả viện phí, Khang để cô ngồi vào xe.
- Sao cậu không tự lái xe? Không thấy bất tiện sao?
 - Có. Nhưng chưa đủ tuổi.
 - Coi trọng luật pháp quá ha. Muốn học không? Tôi sẽ giúp... sau khi cánh tay trái hồi phục.
 - Được. Nhanh lên đây, tôi không chờ lâu đâu.

11. Chương 11

Buổi tối, Ngọc vừa tháo sợi dây truyền nước, cô đang đứng trước khung cửa lớn dẫn ra ban công phòng ngủ. Đột nhiên được mua mới, áo quần không ngoại lệ, tất cả cũng vì lí do đặc biệt của cô. Cô đứng đó, ngược nhìn những vì sao trên cao, gió thổi qua từng cơn. Tiếng mở cửa kêu lên, Khang bước vào, cầm theo ly sữa nóng. Cậu nhìn cô từ phía sau, cái bóng đen kéo dài trên nền nhà, cô độc lạ thường. Khang từng người nhìn cô, đến khi một cơn gió nữa tràn vào làm cậu thấy ớn lạnh.

- Đóng cửa vào. Tôi báo đáp cô như thế này là được rồi. Cô còn bị cảm lạnh nữa, tôi để mặc cô luôn đây.
- Tại sao ở đây chỉ có cậu? Bố mẹ cậu đâu? _ Ngọc nói sang chuyện khác, Khang nhất thời không thể nói thêm gì. - Sao không nói?
- Uống đi.

Khang đặt ly sữa xuống, quay người đi ra ngoài. Cậu biết nói thế nào đây? Rằng chỉ là con rối, để những người cậu gọi là bố mẹ giật dây sai khiến từ cái này đến cái kia sao? Thật nực cười. Cánh cửa sắp đóng, Ngọc lên tiếng:

- Tôi không thích sữa. Cậu đem ra ngoài đi.

Khang khựng lại, đá nhẹ cánh cửa mở ra. Cậu nhấc ly sữa lên, đóng sầm cửa. Vai trái Ngọc đang run lên, gió lạnh khiến nó nhức nhối khó chịu. Cô ngồi lên giường, nhắm mắt để chịu đựng nỗi đau đớn.

Chiều hôm sau...

Ngọc tỉnh giấc, ngồi dậy. 4h chiều, cô nhìn sang chiếc đồng hồ bên bàn. Sáng sớm hôm nay cô mới chợp mắt, đến giờ mới tỉnh ngủ. Tiếng gõ cửa vang lên, bác sĩ bước vào. Là một người phụ nữ, tầm 40. Bà nói chuyện với cô, hỏi cô về vết thương, xem còn nhức hay không. Lúc ra về, bà nói:

- Bác không biết cháu, nhưng nếu Khang nó quan tâm đến cháu như thế, chắc hẳn nó rất coi trọng cháu. Khang chịu đủ mọi thứ không vui rồi, bác nghĩ... đã đến lúc cháu thay mọi người bù đắp cho nó. Bác đi nhé!

Ngọc tò mò, cô xuống dưới nhà đã thấy Khang đi vào cùng hai túi đồ lớn. Nhìn thấy cô, cậu đưa hai cái túi lên:

- Cô muốn ăn gì?
- Gì cũng được, cậu mua đồ hả? Ai nấu? Cậu sao?

- Tôi không vô dụng đến thế. Ngồi đi._ Khang chỉ tay vào cái ghế sofa giữa phòng khách rồi vào bếp, Ngọc đi theo cậu vào trong. Cô không ngồi, đứng gần cậu.

- Làm gì thế hả? Thịt bò mà cắt thế? Giỏi quá đi!_Ngọc hơi co lại, giọng đùa cợt.

- Cô cũng giỏi quá cơ. Tránh ra.

- Không. Đặt như này này_ Ngọc lật miếng thịt. - Cắt đi.

- Là như thế sao?

- Cháy kìa... Haha... lừa được rồi nhé..._ Trong bếp, tiếng cười nói của hai người vang lên không ngớt. Sau một hồi vật vờ, trên bàn đã có những món ăn ngon lành. Ngồi xuống ghế, Ngọc ngáy người: “Làm sao ăn được?”

- Là gì?_ Khang hỏi.

- Tôi không dùng đũa tay phải._ Ngọc cầm cái thìa bạc lên, chỉ vào tay trái. - Dùng bằng tay trái.

- Tôi giúp cô.

Hai người bắt đầu bữa ăn. Khang giúp Ngọc gấp đồ vào bát. Không khí hết sức im lặng. Khang rửa bát đĩa xong, cuộc điện thoại sau đó khiến cậu hấp tấp chạy ra ngoài. Ngọc lúc này mới mở máy, cô nhấn một dãy số...

- Bác, mấy ngày nay có tin gì mới không?

- Không có ạ. Chỉ một vài cuộc giao dịch trao đổi thôi ạ.

- Đám người mới có gì khả nghi không?

- Không ạ, rất nghe lời.

- Được. Tôi cúp máy.

Ngọc ngồi ở phòng khách, mở TV, nhấn từ kênh này đến kênh khác. Đã 10h tối mà Khang chưa về. Chán nản, cô bước ra vườn. Nơi đây thoáng hơn rất nhiều. Đi một đoạn khá lâu, cô dừng lại trước cửa một căn phòng lớn ở trong vườn. Cánh cửa được chạm khắc rất tinh tế.

- Ra ngoài này làm gì?_ Khang vừa về, không thấy cô ở trong liền đi tìm.

- ...

- Muốn vào trong không?_ Khang nói, bước tới mở cửa ra. Bên trong, mọi thứ tối om. Chờ cô bước vào, cậu nhấn thêm nút cảm biến bên tường, trần nhà tách ra rồi hạ xuống, để lộ một vùng trời đầy sao. Ngọc ngược lên trên, thật thích thú với cảnh này. Cô nằm ra sàn. Chỗ này khá sạch sẽ, được vệ sinh thường xuyên. Hơi lạnh từ nền đá thấm qua áo, chạy tới da, cô vẫn nằm như thế.

Khang ngồi xuống bên cạnh, ngắm nhìn khuôn mặt cô. Thật bình yên.

- Cảm ơn._ Ngọc nói.

- Tại sao?

- Vì cậu đã cho tôi một bất ngờ. Ngay đây...Phía trên không đẹp sao?_ Cả hai cùng ngược nhìn lên cao. Mỉm cười hạnh phúc, nụ cười ấy... thật không thể nào quên được...

Sáng sớm, bình minh vừa xuất hiện, Ngọc mở mắt, cô nằm nghiêng sang phải tránh vai trái bị thương. Nhìn người bên cạnh, cô mở to mắt hết cỡ, suýt nữa la lên. Bình tĩnh trở lại, cô ngồi dậy. Cô nhìn khuôn mặt sắc nét của Khang, đẹp đến từng góc cạnh. Vẻ đẹp lạnh lùng hoàn mỹ có chút ngông cuồng. Khang đột nhiên ngồi thẳng dậy, cậu nhú mày.

- Nhìn trộm người khác đang ngủ không tốt đâu.

- Ừ._ Ngọc nhìn đi hướng khác. - Tôi về được rồi. Không cần ở lại nữa.

Brừ... brừ... Điện thoại Khang reo lên, cậu với tay lấy nó, đi ra ngoài. Ngọc đứng lên, đi sau cậu khoảng 10 bước. Sau cánh cửa tinh tế, Ngọc loáng thoáng nghe được Khang nói chuyện...

- Lại đám hacker muốn đánh cắp thông tin? Cậu tự làm lấy đi. Chó săn nữa, tối nay giải quyết luôn, khỏi phải nói nhiều. Cúp máy đi.

“Chó săn? Thế nào đây?”- Ngọc lẩm bẩm, đầy ngạc nhiên.

12. Chương 12

“Một ngày nữa trôi qua, Ngọc quay về nhà từ sớm. Cô muốn xem lại bài vở để đi học... Nhưng, đó chỉ là cái cớ!”

Chiều muộn, gió gào thét, mây kéo tới ùn ùn. Cơn mưa đổ xuống thành phố như muốn trút đi gánh nặng của mây.

- Ổn không?_ Khang vội vã đến căn cứ tổ chức. Nghe cậu nói, người đang nhìn vào màn hình laptop lắc đầu.

- Khoảng 1/3 thông tin đã rò rỉ rồi ạ. Tôi đang cố bảo vệ phần còn lại.

- Khốn kiếp. Truy được ai làm chưa?_ Khang nắm tay thành quyền.

- Vẫn chưa ạ. Tài khoản này có virus bao bọc. Không thể xâm nhập._ Người khác lên tiếng. Tất cả căn phòng như nghẹt thở, mọi người hoạt động hết công suất. Lần đầu có người dám xâm nhập vào thông tin của Devil Quỷ đêm, trong bang ai cũng tức giận, chỉ muốn tìm ra tên ấy, băm vằm làm trăm mảnh, mọi ruột xé gan mới hả dạ.

Một nơi khác, đèn điện bật sáng trưng, từng giọt mưa đập vào cửa kính sát đất. Người con gái ngồi trên sàn, tay phải nhấn bàn phím lia lịa. Không ai khác, đó là Ngọc...

- Hừ hừ. Hóa ra, Devil cũng chỉ biết chém giết lẫn nhau. Vậy... Ác ma ăn đứt phần thắng ngày hôm nay rồi!_ Giọng nói lạnh lùng phát ra từng chữ. - Hôm nay thế thôi, để các người thử ném mùi thất bại. Đợi đi, còn nhiều trò vui hơn nhiều.

Một cái nhấn phím từ cô, mọi thứ lại trở về đúng quỹ đạo ban đầu. Mở file vừa lấy được, cô đọc qua.

- Tập đoàn nối kết? Có thể loại này hả? Chị hai Devil để lại tổ chức, cùng chồng xuất cảnh? Hợp đồng trao đổi làm ăn....

Cô gấp máy, lấy điện thoại gọi đi một cuộc.

- Bác đến chung cư đi. Tôi muốn bác điều tra thứ này.

- Vâng ạ.

Lát sau, ông bác đến.

Ngồi trên ghế, Ngọc chỉ vào cái USB ở bàn. Ông bác cầm lên, nhìn cô.

- Nội trong 2 ngày, tìm rồi báo cáo đầy đủ cho tôi những điều có bên trong. Dù phải xới tung cả nước cũng phải tìm bằng được.

- Vâng.

- Còn nữa._ Ngọc cầm một tờ giấy, đưa ra. - Thân phận của người này nữa._ Tờ giấy được cô phác họa theo trí nhớ, một người phụ nữ đẹp đến mê hồn.

~~~Bên trong căn phòng tại căn cứ của Devil Quỷ đêm, mọi người thở phào nhẹ nhõm. Khang chăm chăm nhìn vào màn hình, cậu phá rào chắn virus thành công.

- AM_BZ?... Người bên đội truy lùng đâu?

- Cậu chủ có gì sai bảo ạ.

- Điều tra xem là người của ai._ Khang chỉ tay vào màn hình. - Thật kĩ càng. Tránh sai sót.

- Cậu chủ đừng lo, tôi sẽ nhanh chóng tìm được ạ.

Khang bước ra ngoài, đầy sự tò mò, tức giận.

- Chuẩn bị xe.

~~~ Chỗ này mới khai trương ha._ NS1

- Ủ! Nghe bảo bếp trưởng là người Ý... Con kia, sao mà lạ vậy?_ NS2

- Hai đứa mà chỉ biết ăn thôi! Không lo con Vi nó hại tội mình hả? Nghe lời nó mãi, giống chó lăm._ NS3
bực bội.

- Thế mà bảo phải làm sao? Quỳ xuống xin nó tha à, hay đánh nó?_ NS2

- Oa... Ước gì tao được ở tầng cao nhất bên khu kia! Mà lúc mới tới tao gọi rủ nó đi cùng rồi... Sorry! _NS1
nói chuyện khác, chỉ tay sang khu chung cư đối diện nhà hàng.

Cánh cửa nhà hàng đóng lại, Ngọc bên kia đường đi vào. Bồi bàn niềm nở chạy tới.

- Chào quý khách. Cô đi một mình ạ? Mời cô theo tôi._ Anh ta dẫn cô đến một bàn dành cho hai người, bên cạnh ba người kia. - Cô gọi món luôn không?

- Một đĩa mỳ Ý cùng canh hải sản._ Tiếng nói lạnh lùng thốt lên, làm ba NS kia chú ý. NS3 nhìn Ngọc.

- Qu...quay lại đi tội bây. C...con bé đi cùng Khang tuần trước đó!!!

- Đúng rồi ha. Nó làm gì ở đây?_ NS2

- Nói ngu. Đến đây để ăn chứ còn làm cái gì. Vì nó tới chưa?_ NS1.

- Chấp sắp tới_ NS3

Ngọc đang cúi đầu nhìn vào điện thoại nên không chú ý tới ba người bọn họ. Cánh cửa mở ra thêm lần nữa, Vi bước vào.

- Sớm quá nhỉ! Chờ lâu không?

- A! Không, mới đến thôi!_ Đồng thanh. - Ờ. Nhìn phía sau lưng tao này!_ NS2

- Ủa! Khang không đi cùng hả?

- Chuyện của cô sao?

- Không! Tối nay... chị mời đồ uống nhé! Đi cùng cho vui. Ở một mình buồn lắm.

"Chị đang dụ dỗ tôi? Để xem."_ Ngọc suy nghĩ. Một lúc mới nói.

- Được. Tùy chị.

Ăn xong bữa tối, Ngọc cùng bốn người bọn họ đến The Night. Một Club nổi tiếng.

- Nghe Khang gọi em là Ngọc. Em tên Ngọc hả?

Ngọc nhướn mày, tiếng nhạc lớn đập vào tai cô đến thủng cả màng nhĩ. - Thì làm sao?

- Vui không?_ Vi liếc cô.

- Chuyện gì?

- Không có cô, tôi đã chiếm được Khang rồi. Đúng là không biết điều. Từ bỏ đi.

- Tôi và cậu ta không là gì cả. Còn cô, lo cho chồng sắp cưới của mình đi. Thứ gì không thuộc về cô, thì sẽ chẳng bao giờ là của cô cả. Nhớ lấy._ Vai trái Ngọc lại đau âm ỉ. Cô cố tìm cách chuồn càng nhanh càng tốt. Nói xong, cô rời đi

- Được lắm, rồi tôi sẽ cho cô thấy, điều cô nói là sai lầm._ Vi bỏ đi.

~~ Tít tít... tít tít...

- Cậu chủ. Là người của Ác ma, Ác ma làm chuyện này._ Một người đàn ông nói

- Được rồi. Nghỉ ngơi đi. _ Khang đập máy. “Tôi sẽ lo phần còn lại. Ác ma, đến lúc chúng ta phân định thắng bại rồi đây.”

13. Chương 13

Sáng, Ngọc đến trường. Cô vừa ngồi xuống, tiếng chuông vào học cũng kêu lên. Mọi người ồa vào lớp.

- Ngọc đi học rồi hả? _ Nam hỏi Ngọc, cô nói.

- Có chuyện gì không?

- Không, đâu có gì. Mà thằng Khang đâu ý nhỉ. Đi muộn sao? _ Nam quay lên, đúng lúc giáo viên vào lớp. Ngọc nhìn sang chỗ Khang, cảm thấy kì lạ.

- Chúng ta bắt đầu học, hôm nay không kiểm tra bài cũ. Ai còn ồn ào trong giờ, tôi cho điểm 0 vào bài kiểm tra 15 phút. Em nào muốn thử không? _ Cô giáo dạy Sử oang oang nói. - Ai không thích học thì ngủ đi. Cầm làm ồn đấy. Tôi nói trước cho biết.

Vừa nghe xong, Ngọc đã đẩy sách vở sang một bên, đặt đầu xuống mặt bàn, nhắm mắt. Buổi học bắt đầu được một nửa, Khang bước vào lớp, không một lời nói lễ phép nào thốt lên. Giáo viên tức giận mấy cũng chẳng làm được gì. Cậu bước tới chỗ mình rồi ngồi xuống, cầm sách vở của cô để xuống học bàn. Đánh mất sang gương mặt hơi ngiêng về phía cậu của cô, cậu chần chừ đặt tay lên bàn rồi gối đầu, đối diện với đầu cô. Trông cô lúc ngủ còn đẹp hơn, đôi mắt dù nhắm lại nhưng sự cô đơn, hơi buồn vẫn bao vây lấy cô. Chính cậu cũng không biết, cậu thực sự đã bị đôi mắt ấy mê hoặc lạ kì.

- Cậu đang che ánh sáng từ phía ngoài chiếu vào của tôi đấy._ Ngọc chột mở mắt, nhìn vào mắt Khang, nói. Cậu ngạc nhiên, ngồi thẳng lên.

- Vai cô sao rồi? _ Khang nói nhỏ, tránh sự chú ý của giáo viên. - Đau không?

- Không đau.

- Nghỉ ngơi đi.

- Tay trái, có phải tay dùng để viết đâu? _ Ngọc nói.

- Thật không? _ Khang đưa cây bút đến trước mặt cô. - Cầm lấy. Viết đi._ Ngọc cầm bút, nhìn nó, không khó để thấy rằng cô đang luống cuống.

- Không thể? _ Khang nhắm mắt, thở một hơi rõ dài. Lần đầu cô ngồi chỗ này, chính cậu thấy cánh tay trái của cô cầm bút. - Tôi thấy cô viết tay trái, chưa bao giờ dùng tay phải.

- ... _ Ngọc nhìn sang Khang.

- Đừng nói dối tôi bất cứ điều gì. Nói thật với tôi.

- Tại sao tôi phải làm như thế? Cậu không là gì của tôi! Tôi không cần cậu lo cho tôi. Cậu đừng quan tâm. Mặc tôi._ Ngọc đứng phắt dậy, chạy lao ra khỏi lớp cực nhanh.

- Gì thế? Mà... Đi đâu đấy? _ Nam quay xuống hỏi Khang, cậu chưa nói xong, Khang đã chạy ra ngoài đuổi theo Ngọc, nhưng... ngược hướng.

Cô chạy như bay quanh các dãy hành lang dài và rộng. Dừng chân trước thảm cỏ trải xanh mướt, ngồi xuống một gốc cây cổ thụ gần đó. Một mối, cô dựa vào gốc cây, cảm thấy việc mình vừa làm thật thái quá.

“Reng...ng...g...” Tiếng chuông nghỉ cuối buổi reo lên khiến Ngọc giật mình thức dậy. Cô chớp chớp mắt rồi bước đi. Lúc này, chỉ vì nghĩ đến việc chạy thật nhanh nên cô vô ý lướt ngang qua khối 12 ở dãy nhà khác. Trên hành lang tấp nập người qua lại, cô bước đi...

- Ngọc! Làm gì ở đây vậy?__ Vi cùng ba NS trong lớp nhìn thấy cô liền lao ra. - Uống nước nhé! Chị mời. Tụi bây.__ Vi quàng lấy cánh tay phải của Ngọc, liếc xéo ba NS. - Theo tao.

Vi quàng tay Ngọc, đưa cô đến một căn phòng nhỏ, trang hoàng cẩn thận nằm trên tầng cao nhất của dãy nhà lớp 11.

- Chỗ này không bán nước thì phải!__ Ngọc đẩy tay Vi ra. Nhìn chăm chăm cô ta bằng đôi mắt đáng sợ. - Đưa tôi đến đây làm gì?

- Haha... Đưa cô đến đây để làm gì? Không biết thật sao em gái? Em đã làm gì, còn muốn chị nhắc lại?__ Vi có phần sợ sệt, vẫn tỏ ra bình thường.

- À! Hôm nay cô bị sống chuồng! Muốn cắn người vô cớ đây mà!__ Ngọc nhếch môi.

- Con kia! Tao không nói với mày nữa, tao sẽ đánh chết mày. Tránh Khang xa ra.

- Cô đánh ghen? Cô thích hấn, sao không đứng trước mặt hấn nói thẳng? Đứng đây uy hiếp tôi. Nhầm người rồi. Hừ.__ Ngọc mở cửa, định bước ra.

- Ba đưa kia, khóa cửa lại. Còn nhìn hả?__ Vi hét lên.

Cánh cửa được khóa lại. Ba NS uể oải đứng một góc

- Đánh nó đi.__ Vi nói, cả ba người lao lên. Ngọc giận điên lên, dùng lực ở chân đá thật mạnh vào bụng bọn họ, chẳng mấy chốc, ba NS nằm ôm bụng, khóc không ra tiếng dưới sàn. Ngọc tiến tới chỗ Vi, tát cô ta một cái đau điếng, đá một cước vào đùi.

- Vô liêm sỉ.__ Ngọc mở khóa, đi ra ngoài. Vừa được mấy bước, cô nghe tiếng Khang.

- Ngọc. Cô có ở đây không? Ngọc...

Ngọc quay lưng, đi hướng khác.

- Cô đứng lại. Đi đâu.__ Khang đứng sau lưng cô, kêu lên.

- Cậu khỏi lo. Tôi tự biết mình đi đâu.

- Quay lại đây.__Khang gầm gừ. Ngọc xoay lại, hai người cách nhau không xa. Mồ hôi đang thi nhau chảy xuống mặt của Khang lọt vào tầm mắt của Ngọc. Cô sững người, cậu lo lắng cho cô ư? Ngọc lấy khăn tay từ túi áo ra trước mặt cậu.

- Lau đi.__ Khang cầm lấy khăn, ngừng vức. Chờ Khang lau xong, cô nói.

- Cậu tìm tôi?

Khang không nói.

- Sao vậy? Làm thế mà không có lí do?

Cậu vẫn không mở lời. Rốt cuộc, cậu cũng không biết tại sao lại chạy đi như thế. “Có phải...” một suy nghĩ lóe lên trong đầu Khang, cậu cố gắng giữ bình tĩnh. - Đi thôi. __ Khang nói.

Ngọc cùng cậu leo lên sân thượng. - Cậu... lo lắng cho tôi?

- ... Đôi chút.

Câu trả lời của Khang làm cô nhất thời không nhận được cười.

- Chuyện này buồn cười lắm hả?__ Khang quay sang cô.

- Cậu không nhìn thấy mặt cậu lúc này thế nào đâu.

- Thế nào?

- Rất... buồn cười.

Ngay lúc này, Khang đã biết, hình như... cậu thích cô. Ở bên Ngọc, cậu cười nhiều hơn. Chính cô đánh thức nụ cười suốt bao năm ngập chìm trong màn băng của cậu. Cô... cho cậu biết, thế nào là lo lắng cho một người...

14. Chương 14

Hai ngày sau...

Đêm buông xuống, những cơn gió lạnh buốt thổi tới làm run người. Nhiệt độ đêm nay xuống thấp trầm trọng.

Trụ sở Devil Quỷ đêm.

- Bang chủ, người điều khiển Ác ma sử dụng mật danh, hơn nữa... cô ta không để lộ mặt. Tin tức về cô ta, chỉ trưởng bối của Ác ma biết.

- Mật danh cô ta là gì? _ Khang nói.

- Là... Zero ạ. Bang chủ, cậu có nghĩ, tay trong của ta sẽ bị lộ không? Tôi nghĩ, khả năng lộ ra rất cao.

- Ra ngoài.

- Vâng.

Trong căn phòng màu đen huyền ảo, Khang đang bù đầu với xấp giấy tờ công việc. Cậu đặt bút xuống bàn, day day hai bên thái dương. Nghĩ đến việc của Ác ma làm cậu khó chịu. “Zero- Số 0?” Khang trầm nghĩ. “Cô là người khơi mào màn thách đấu này đây, Zero”. Khang cầm điện thoại đặt trên bàn, mở cửa ra ngoài.

Ngọc ở nhà hàng đối diện với chung cư của cô. Tay cô còn nhức nhưng đỡ hơn nhiều nên hai ngày qua, tối nào cô cũng ăn ở đây. Cô dùng bữa tối, không nhanh cũng chẳng chậm. Sau khi thanh toán xong, cô ngồi lên chiếc xe đen dừng sẵn ở ngoài. Ông bác ngồi ở trong, thấy cô ngồi ngay ngắn liền lấy ra một tập dày, kẹp ngay ngắn.

- Tài liệu tôi điều tra đã xong, có phía bên trong ạ. _ Ông bác nói. Ngọc lật từng trang giấy, dừng lại trước trang số 4. Là một loạt thông tin về chị cả của Devil Quỷ đêm.

- Không có tên sao?

- Một số thông tin chưa được xác định rõ ạ.

- Công ty nối kết với Devil thì sao?

- Không có một chút manh mối nào ạ. Tài liệu tiểu thư đưa... rất hạn chế.

- Tiếp tục đi. Có phải lục tung lên hết, cũng phải tìm cho bằng được. _ Ngọc lấy chiếc mặt nạ, đeo vào.

Ông bác gật đầu, hiểu ý. Chiếc xe lăn bánh, đưa cô đến chỗ họp của Ác ma cách xa trung tâm thành phố.

- Bang chủ, chúng ta nên làm gì với Devil? _ Một vị trưởng bối thắc mắc.

- Chiếm _ Ngọc dứt khoát. - Mọi người khỏi lo, tôi sẽ làm vụ này.

- Z. Devil đang muốn đấu với ta. Tôi xử lý thế nào đây? _ Một người đi vào.

- Lại nữa. Đám người này muốn gì? _ Ngọc nắm chặt tay. - 20 người. Đi đi. Buổi họp hôm nay, chúng ta nên nghỉ được rồi đây. _ Ngọc đứng lên đi ra ngoài. Ngồi lên xe, cô trở về nhà.

Với Khang, việc tranh đấu lần này chỉ mang tính tự phát. Cậu gây sự, tất là muốn gặp bang chủ Ác ma. Nào ngờ, Ác ma chỉ tung ra 20 người, tay bang chủ cũng chẳng thêm bèn mảng tới. Khang phát tay, cả đám người xông lên, tay cầm dao, kiếm, côn, gậy... đủ loại. Cứ thế, từng người nằm xuống, gãy xương, rách mặt, thịt còn rơi lả tả, nát bét, dính cùng mùi máu, màu máu đỏ, tươi rồi càng thêm chói mắt. Những tiếng đau

đón thét lên nho nhỏ, thân thể họ đau đớn, cái chết dữ dội kéo linh hồn họ rời khỏi thể xác. Một cuộc chiến-hai bên không còn lấy một người sống sót. Thật... ghê tởm.

Khang rời đi, để mặc cảnh tượng sau lưng. Con người cậu lúc này lạnh lùng và đáng sợ. Cậu ngồi vào xe.- Về nhà.

Ngày đi học cuối tuần, Ngọc đến trường muộn hơn so với mọi ngày. Ngồi xuống, Ngọc bắt giắc nhìn sang chỗ Khang. Hai ngày qua, cậu không đến lớp. Ngọc cảm thấy mình thật lạc lõng. Thật lòng, cô đã quen có Khang ở bên từ khi nào cũng chẳng rõ. Chỉ biết, suốt 2 ngày qua, cô lúc nào cũng nghĩ tới cậu. Phải chăng.... Cô thích Khang?!

Suy nghĩ của Ngọc chợt dừng lại, cô thở dài mệt mỏi. Từ bàn trên, Nam nghe rõ, cậu xoay người:

- Cậu sao đấy? Ốm à? Hay... có chuyện gì?

- Không có gì.

Nếu là “không có gì” thật, thì sao cô lại phải ủ rũ suốt cả ngày hôm nay? Nam chú ý Ngọc, đến nay là ngày thứ ba từ lúc Khang không tới trường, cô lúc nào cũng thở dài, trầm ngâm khó hiểu, ngoài Khang, cô cũng không nói với bạn nào trong lớp, ngoài cậu.

Từng tia nắng cuối ngày mùa thu chiếu xuống. Cuối buổi, Nam nhét vào tay Ngọc mảnh giấy, cười nói.

- Không biết cậu làm sao, nhưng tớ nghĩ nó giúp được cậu đấy Ngọc. Đi trước nhé.

Ngọc ngơ ngác, mở mảnh giấy trong tay. Là một dãy số điện thoại, dưới chân giấy có ghi chữ rất nhỏ “Khang”. Cô mở balo lấy máy, nhập dãy số ấy vào. Tút...Tút... Tim cô bỗng đập nhanh hơn.

‘Alô’... Một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai, Ngọc thoáng bối rối.

‘Chào’... Ngọc đáp. Khang bên kia có chút giật mình. Cậu đang bận rộn đến cùng cực với công việc cậu chán ngấy. Khang gỡ cặp kính xuống, ngừng hoạt động cánh tay trên bàn phím máy tính.

‘Sao lại có số tôi?’

‘Từ Nam. Cậu nghỉ học lâu nhỉ? Bận gì à, ốm sao?’

‘Hỏi thế này, tại sao không đến xem tôi thế nào?’... Khang nói, vẻ mặt cậu có chút ý cười. Cậu dựa ra sau ghế ngồi.

‘Đến được? Tôi sẽ đến’... Ngọc cúp máy, bước vào xe, cô về nhà mình.

Khang cầm máy, có chút hồ nghi. Cậu tắt máy tính, ra khỏi phòng sách.

15. Chương 15

6h 30’ tối, màn đêm bắt đầu bủa vây. Khang ở phòng khách, tivi đang bật, nói về tin tức Châu Âu.

“King... Kong” Chuông của vang lên, Khang nhấn nút mở cửa trên điều khiển từ xa.

- Tôi tưởng cậu bệnh, nằm bẹp dí ở đây. Xem ra ổn nhỉ?_ Ngọc dựa người vào thành cửa, vòng hai tay trước ngực. Trông cô thật cá tính, đôi giày đế cao và áo phong hơi rộng màu trắng, kết hợp cùng jean mài và đồng hồ thể thao màu đen. Mái tóc được buộc cao gọn gàng.

Khang mặc một bộ màu đen từ trên xuống. Cũng áo phong, jean mài. Cậu vất chân phải chéo lên chân trái: - Cô đang lo lắng cho tôi đấy hả? Tự liệu cho mình trước đi. Hừ, làm chuyện bao đồng.

Ngọc lắc đầu ngán ngẩm, nhưng thật ra... cô đang có cảm giác khó chịu. - Vậy sao? Tôi về._ Ngọc quay ngoắt 180 độ, rời đi. Lúc đó, Khang nhận được cuộc gọi của Nam.

”Mày đừng có giận tao đấy Khang.__Nam nói.

- Giận?

- O! Ngọc không gọi cho mày hả? Không có mày ở lớp trông Ngọc nó buồn buồn sao ấy. Tao không biết sao nên mới cho số mày đấy!

- Mày nói gì? Cô ta mà buồn sao?__Khang đứng lên, tắt TV, mang giày.

- Chứ sao! Mày không biết đấy chứ...

Khang cúp máy, thật là phũ phàng với Nam.”

Khang chạy ra khỏi nhà, đuổi theo Ngọc, mong vẫn còn kịp. Vừa bước chân tới cổng, tiếng nổ máy đã kêu lên. Khang lao đến đầu mũi xe. Ngồi bên trong, Ngọc ném ánh mắt tức giận về phía cậu. Khang bước qua một bên, mở cửa xe, ngồi vào.

- Cậu làm gì đấy?__ Ngọc lên tiếng.

- Không thấy hả? Sao còn hỏi?

- Muốn gì?

- Tôi chưa ăn tối. Đi cùng không?__Khang nói nhẹ, ngữ điệu có phần ra lệnh.

- Được thôi. Nhưng, tôi không đi đâu đâu.

- Rồi.

Ngọc đánh tay lái. Một lúc sau, xe dừng lại trước cánh cửa lớn hội quán King. Khang nhíu mày. Kể từ lúc có chuyện xảy ra với Ngọc, cậu đã căm ghét nơi này.

- Chỗ khác không tới, sao lại tới đây? Cô bị ngốc thật à?

- Chuyện gì? Vào thôi.

Hai người đi thẳng đến tầng 4, chọn chỗ rồi ngồi xuống. Một nhân viên bước tới, để lên bàn hai cuốn menu:

- Hai vị muốn gọi món ngay không ạ?

- Cái này, này nữa.__ Ngọc nói.

- Giống cô ấy.__ Khang lên tiếng. Một lúc lâu sau, những món ăn được đặt lên bàn. Hai suất mỳ Ý cùng hai miếng bít tết, thơm lừng. Khang cùng Ngọc dùng bữa tối xong, cậu đưa cho nhân viên thẻ ngân hàng. Thanh toán xong xuôi, hai người đến khu vui chơi cách đó không xa.

- Cô muốn vào trong?__ Khang nói.

Ngọc nhìn vào bên trong, nỗi chua xót lại dâng lên trong lòng. Đây là nơi mà cô cùng mẹ đến chơi lần cuối.

- Ừ.

- Vào thôi.

Hai người bước xuống xe, đi vào trong. Khung cảnh tấp nập rộn ràng hiện ra trước mắt.

- Chơi cái kia không?__ Khang đập vào cánh tay cô, chỉ về phía khu bắn sơn. Ngọc nói: - Có.

- Đi thôi.__ Khang cầm lấy cổ tay cô, bước đến quầy vé. Vào bên trong, hai người khoác đồ chống sơn rồi bắt đầu trò chơi.

“Tạch..tạch..” Tiếng súng sơn của Ngọc vang lên, lao thẳng tới hướng của Khang. Vài vệt màu dính trên đồ của cậu. Khang xoay người, núp vào một bức tường gần đó rồi quay đầu tìm cô. “Tạch..tạch..tạch..tạch..tạch..” Một loạt dài tiếng súng vang không ngớt của Khang làm Ngọc bất ngờ. Cô nhìn lại bộ đồ trên người mình, ướm nhẹ màu sơn. Hình ảnh của cô được Khang thu vào tầm mắt, cậu cười thầm, bắn thêm vài cái. Ngọc chia súng tới chỗ cậu, bắn không ngừng. Hai người cùng nhau chơi thêm một lúc rồi cùng nhau bước ra ngoài. Trò này dùng để xả xì-trét vô cùng tốt.

- Cháy... cháy rồi... chạy đi..._Một người hốt hải chạy tới, tông trúng hai người làm Ngọc ngã. Đầu cô đập mạnh vào đất.

- Ngọc, cô có sao không?_ Khang khụy xuống, hỏi cô. Ngọc hơi nhúu mày, đứng lên: - Không có gì, không sao. Đi xem xem có gì không đi.

Ngọc vừa nói vừa chạy nhanh về phía trước. Một đám cháy lớn đang diễn ra trước mắt cô. Ngọc khiếp sợ lùi lại về phía sau. Khang từ phía sau chạy tới, cậu không khó nhận ra sự khác biệt trên khuôn mặt của cô, là sự sợ hãi lan tỏa. Khang ngược nhìn theo hướng của cô, đám cháy lớn phát ra ở khu vực ăn uống, cột khói bốc lên ngùn ngụt, mọi người chạy tá hỏa về mọi phía. Cậu bất chợt nhớ lại một chút kí ức của mình. Khang khó hiểu “tại sao cô lại phải sợ hãi như thế?” Nghĩ không thông, cậu cầm lấy tay cô, chạy đi, tránh xa đám cháy.

Ngồi vào xe, Khang nhìn sang phía Ngọc. Cô như mất hồn ngồi đơ lại một chỗ. Cậu đập mạnh vào vai cô. Ngọc liếc nhìn Khang, nhúu mày khó chịu. - Cậu làm cái gì đấy?

- Cô muốn ở lại đây à? Còn không đi nhanh!

- Sao không nhảy xuống đi bộ? Cậu tưởng ở đây cậu nói gì tôi cũng phải nghe hả?_ Ngọc hét lên.

- Được rồi, không cần phải nóng. Cô cứ từ từ lái xe.

Ngọc hừ nhẹ một tiếng, nhấn ga. Xe lao đi trong màn đêm đen u tối lạnh lẽo của ngày cuối thu.

(Xin lỗi mọi người ạ! Thời gian vừa qua mình hơi bận ôn thi nên không up chap mới được. Hôm nay tuy chưa thi xong nhưng mình vẫn cố để trả chap mới. ^^ Mong mọi người lượng thứ!!!)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cua-ac-quy-mau-lanh>